

UNIQUE TAX & BUSINESS LAW JOURNAL

VOL. 31 / NO. 64 / JULY 2016

วารสารวิชาการทางภาษีอากร ศุลกากร แรงงานและกฎหมายธุรกิจ

IN THIS MONTH'S ISSUE

บทความ	หน้า
ค้ำชำระภาษี กรมศุลกากรจะกักของแล้วขายทอดตลาด !! อ. กฤติกา ปิ่นประเสริฐ ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย กรมศุลกากร	5
คดีการหลีกเลี่ยงภาษีที่ศาลฎีกาไม่ยอมรับ (Unacceptable Tax Avoidance Case) Update คำพิพากษาฎีกาเกี่ยวกับการให้กู้ยืมเงินระหว่างบริษัทในเครือเดียวกัน	6
การรับรู้รายได้เพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา Update คำพิพากษาฎีกาภาษีสรรพากรล่าสุด	25
อายุความสิบปีในการขอคืนภาษีหรือการฟ้องเรียกคืนเงินค่าภาษี กรณีศึกษาภาษีปีโตรเลียม VAT และ ภาษีศุลกากร	29
กรณีนายจ้างส่งย้ายลูกจ้างให้ไปทำงานที่สถานประกอบการของนายจ้างอีกแห่งหนึ่งซึ่งมี อยู่แล้ว : Update คำพิพากษาฎีกาคดีแรงงานเกี่ยวกับ “ค่าชดเชยพิเศษ”	33
การเก็บภาษีจากนิติบุคคลต่างประเทศซึ่งประกอบกิจการในประเทศไทย กรณีศึกษากรมสรรพากรล่าสุด “องค์ประกอบของมาตรา 76 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร”	35
ข้อพิพาทการขอคืนภาษีกรมสรรพากร Update คำพิพากษาฎีกาที่ผู้เสียภาษีชนะคดีกรมสรรพากร	37
Update กฎหมายภาษี และกฎหมายธุรกิจใหม่ที่น่าสนใจประจำเดือน กรกฎาคม 2559	39

เปิดเสรี “17 ธุรกิจบริการ” ภายใต้ พรบ.การประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว	42
มาตรการเพื่อส่งเสริมให้บุคคลธรรมดาประกอบธุรกิจในรูปนิติบุคคล	43
มาตรการเพื่อการรองรับระบบภาษีและเอกสารธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ Update ข่าวการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร	46
มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการค้าในธุรกิจของ SMEs (มาตรการพี่ช่วยน้อง) และ มาตรการภาษี เพื่อส่งเสริมการลงทุนในชนบท	47
Update การแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติวิฤตอันตราย	

**แนวทางการปฏิบัติพิธีการศุลกากรสำหรับการนำของออกไปใช้ในพื้นที่สัมปทานปิโตรเลียมใน
ทะเลอ่าวไทยนอกบริเวณทะเลอาณาเขต**

โดย อ. กฤติกา ปั้นประเสริฐ ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย กรมศุลกากร

สืบเนื่องจากประเทศไทยมีการสำรวจและแสวงหาทรัพยากรธรรมชาติประเภทปิโตรเลียมในอ่าวไทยนอกเขต 12 ไมล์ทะเลเป็นจำนวนมาก จึงมีคำถามจากผู้ประกอบการว่าในการนำของใดๆ เข้ามาในใช้พื้นที่ดังกล่าว หรือส่งของใดๆ ออกไปจากประเทศไทยเพื่อใช้ในพื้นที่ดังกล่าว จะต้องปฏิบัติพิธีการศุลกากรอย่างไร จะถือเป็นการนำเข้ามาใน – ส่งออกไปนอกราชอาณาจักรหรือไม่ อย่างไร และจะต้องเสียภาษีหรือไม่ อย่างไร ในกรณีน้ำมันเชื้อเพลิงซึ่งเป็นของที่ต้องเสียภาษีขาเข้าและต้องส่งเงินเข้ากองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง หากมีการส่งน้ำมันดังกล่าวไปใช้ในพื้นที่สำรวจตามสัมปทานปิโตรเลียมนอกเขต 12 ไมล์ทะเล จะถือเป็นการส่งออกไปนอกราชอาณาจักรที่จะได้รับการคืนภาษีขาเข้าและเงินกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงหรือไม่อย่างไร

ผู้เขียนเห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจที่ควรนำมาวิเคราะห์ในเชิงนิติศาสตร์หลายประเด็น ดังนี้

- 1) พื้นที่ดังกล่าวถือเป็นราชอาณาจักรหรือไม่
- 2) จะต้องเสียภาษีขาเข้าหรือไม่ หากนำของจากประเทศที่สามเข้ามาในพื้นที่ดังกล่าว
- 3) หากส่งน้ำมันออกไปเพื่อใช้ในพื้นที่ดังกล่าว จะต้องคืนภาษีน้ำมันและเงินกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงหรือไม่
- 4) จะนำข้อห้าม ข้อจำกัดในการนำเข้า ส่งออกตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง มาใช้กับการนำของเข้าไปใน หรือส่งของออกจากเขตพื้นที่ดังกล่าวกลับมายังชายฝั่ง หรือไม่
- 5) หากมีการเคลื่อนย้ายของจากประเทศไทยออกไป หรือจากพื้นที่ดังกล่าวเข้ามา จะต้องปฏิบัติพิธีการนำเข้า ส่งออก หรือเคลื่อนย้ายภายใน

ประเด็นที่ 1. พื้นที่ดังกล่าวถือเป็นราชอาณาจักรหรือไม่

พื้นที่ใดจะถือเป็นราชอาณาจักรหรือไม่ ตามกฎหมายระหว่างประเทศ รัฐใดจะมีอาณาเขตเท่าใด จะเป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศเรื่องเขตแดน แต่หากเป็นเขตแดนทางทะเล จะเป็นไปตามอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 (United Nations Convention on the Law of the Sea, 1982) อธิปไตยทางทะเลของรัฐชายฝั่งจะมีเพียง ไม่เกิน 12 ไมล์ ทะเลนับจากเส้นฐาน (Based Line) เท่านั้น แต่หาก

เกิน 12 ไมล์ทะเล รัฐชายฝั่งจะยังมีสิทธิอธิปไตยในการสำรวจและแสวงหาทรัพยากรธรรมชาติอยู่ตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยกฎหมายทะเลดังกล่าวข้างต้น ดังนั้น ในเขตที่เกิน 12 ไมล์ทะเล จึงไม่ใช่ราชอาณาจักรตามอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982

อย่างไรก็ตาม อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ได้กำหนดว่าในบริเวณนอกเขต 12 ไมล์ทะเล เช่น ในบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และไหล่ทวีปให้รัฐชายฝั่งมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะก่อสร้างตลอดจนอนุญาตและวางระเบียบการก่อสร้าง การปฏิบัติงานของ และการใช้

- (1) เกาะเทียม
- (2) สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสำรวจและแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติตลอดจนเพื่อความมุ่งประสงค์อื่นในทางเศรษฐกิจ
- (3) สิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างซึ่งอาจรบกวนการใช้สิทธิของรัฐชายฝั่ง

นอกจากนี้ข้อบทแห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 (United Nations Convention on the Law of the Sea 1982: UNCLOS) ยังกำหนดให้รัฐชายฝั่งสามารถใช้กฎหมายศุลกากรบนเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้างที่อยู่ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและเขตไหล่ทวีปได้ด้วย แต่การนำกฎหมายศุลกากรไปใช้บังคับเหนือบริเวณดังกล่าว จะถือได้หรือไม่ว่าเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้าง เป็นราชอาณาจักรไทย ในทำนองเดียวกับที่กำหนดไว้ในประมวลรัษฎากรหรือพระราชบัญญัติปีโตรเลียม พ.ศ. 2514 เนื่องจากหากถือว่าบริเวณดังกล่าวอยู่นอกราชอาณาจักรแล้ว ผู้ประกอบการจะต้องปฏิบัติพิธีการศุลกากรขาเข้าและขาออกทุกครั้งที่มีการขนส่งของระหว่างชายฝั่งในราชอาณาจักรไปยังแท่นขุดเจาะน้ำมันที่อยู่ในบริเวณนอกทะเลอาณาเขต ซึ่งจะก่อให้เกิดภาระแก่ผู้ประกอบการเนื่องจากในแต่ละวันมีการขนส่งของในลักษณะดังกล่าวหลายเที่ยวด้วยกัน ประกอบกับหากของใดเป็นของที่ได้รับอนุญาตในการนำเข้าหรือส่งออกตามกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ผู้ประกอบการจะต้องดำเนินการขอใบอนุญาตใหม่ทุกครั้งที่จะนำของจากแท่นขุดเจาะน้ำมันเข้ามาในราชอาณาจักรหรือส่งของออกจากราชอาณาจักรไปยังแท่นขุดเจาะน้ำมัน นอกจากนี้ หากตีความว่าการขนส่งของจากชายฝั่งไปยังแท่นขุดเจาะน้ำมันที่อยู่ในบริเวณนอกทะเลอาณาเขตเป็นการส่งออกแล้ว จะส่งผลให้รัฐต้องคืนภาษีอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น ภาษีน้ำมันภายใต้การกำกับดูแลของกรมสรรพสามิต

ผู้เขียน เห็นว่า ข้อ 60 และข้อ 80 แห่ง UNCLOS กำหนดให้รัฐชายฝั่งมีเพียง “สิทธิอธิปไตย” ในการสำรวจและแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ และดำเนินการบางอย่างในบริเวณเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้าง ในบริเวณเขตเศรษฐกิจพิเศษและเขตไหล่ทวีปเท่านั้น ดังนั้นรัฐชายฝั่งจึงไม่ได้มี “อำนาจ

อธิปไตย”เหนือบริเวณดังกล่าวแต่อย่างใด เกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้างในอาณาเขตทางทะเลนอก บริเวณทะเลอาณาเขต 12 ไมล์ทะเล จึงไม่ถือเป็นราชอาณาจักรไทย ประกอบกับคณะกรรมการกฤษฎีกาได้เคย มีคำวินิจฉัยมาแล้ว ในเรื่องเสรีที่ 234/2555 ซึ่งระบุว่าแท่นขุดเจาะน้ำมันในเขตไหล่ทวีปไม่ถือเป็น ราชอาณาจักรไทย

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนตั้งข้อสังเกตว่า การให้คำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ผ่านมา มัก พิจารณาจากกฎหมายของแต่ละหน่วยงานเป็นกรณีๆ ไป ตามที่หน่วยงานรัฐขอหารือหรือขอให้ตีความ กฎหมาย เช่น

หากพิจารณาจากคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสรีที่ 28/2525 กรณีการขนส่งก๊าซ ธรรมชาติที่ขุดเจาะได้ในเขตไหล่ทวีปซึ่งพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 ถือว่าอยู่ในราชอาณาจักรไทย จะถือว่าของนั้นมีได้เป็นของนำเข้ามาตามกฎหมายศุลกากร อันจะมีผลทำให้ไม่ต้องเสียภาษีขาเข้าหรือไม่ ในกรณี ดังกล่าว คณะกรรมการฯ พิจารณาจากตัวของที่ขนส่งเป็นหลัก เมื่อก๊าซธรรมชาติเป็น“ผลิตภัณฑ์ ปิโตรเลียม”ตามพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 ดังนั้น ความหมายของคำว่าราชอาณาจักรในกรณีที่ นำมาใช้กับก๊าซธรรมชาติ จึงต้องถือตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายปิโตรเลียม ซึ่งกำหนดให้เขตไหล่ทวีปถือ เป็นราชอาณาจักรด้วย การนำก๊าซธรรมชาติขึ้นฝั่งทางท่อ จึงไม่ใช่การนำของจากนอกราชอาณาจักรเข้ามาใน ราชอาณาจักรแต่อย่างใด ดังนั้นจึงอาจยึดแนวทางการพิจารณาให้คำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ผ่าน มาเป็นแนวทางในการปฏิบัติพิธีการศุลกากรสำหรับการขนส่งของระหว่างชายฝั่งในราชอาณาจักร เพื่อ กำหนดพิธีการศุลกากรสำหรับการขนส่งระหว่างชายฝั่งกับพื้นที่สัมปทานปิโตรเลียมนอกบริเวณทะเลอาณา เขตได้ ในขณะที่กฎหมายศุลกากรยังไม่มีบทบัญญัติให้อำนาจศุลกากรในการบังคับใช้กฎหมายในบริเวณ ดังกล่าวได้อย่างชัดเจน กล่าวคือ หากของที่จะมีการขนส่งระหว่างชายฝั่งในราชอาณาจักรไปยังแท่นขุดเจาะ น้ำมันนอกบริเวณทะเลอาณาเขต เป็นของที่มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ในกิจการปิโตรเลียม อาจนำนิยามของคำ ว่าราชอาณาจักรตามพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 ซึ่งกำหนดให้ไหล่ทวีปถือเป็นราชอาณาจักร มา ใช้กับการปฏิบัติพิธีการศุลกากรสำหรับของดังกล่าวโดยอนุโลมได้โดยให้นำกฎหมายและระเบียบที่ เกี่ยวข้องกับพิธีการศุลกากรสำหรับการค้าชายฝั่งมาใช้โดยอนุโลม ซึ่งกรมศุลกากรได้มีการประชุมเพื่อหารือ เรื่องดังกล่าวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย และกรมเชื้อเพลิงฯ เมื่อวันที่ วัน ศุกร์ที่ 22 กรกฎาคม 2559 แล้ว มีความเห็นเช่นเดียวกับข้อสรุปข้างต้น

ประเด็นที่ 2 จะต้องเสียภาษีขาเข้าหรือไม่ หากนำของจากประเทศที่สามเข้ามาในพื้นที่ดังกล่าว

เมื่อการนำของจากพื้นที่สัมปทานมายังชายฝั่งและการนำของจากชายฝั่งไปยังพื้นที่สัมปทาน ไม่ใช่การนำของจากนอกราชอาณาจักรเข้ามาในราชอาณาจักรหรือของในราชอาณาจักรออกไปนอกราชอาณาจักร จึงไม่มีการนำเข้า/ส่งออกที่จะต้องเสียภาษีแต่อย่างใด แต่หากเป็นการนำของจากประเทศที่สามเข้ามายังชายฝั่งหรือเขตพื้นที่สัมปทานปิโตรเลียมนอกเขต 12 ไมล์ทะเล จะถือเป็นการนำเข้าที่จะต้องเสียภาษี แต่หากเป็นของที่ใช้ในกิจการปิโตรเลียม เช่น เครื่องมือ เครื่องจักร น้ำมัน อุปกรณ์ทุกประเภท ที่ใช้ในการสำรวจและผลิตปิโตรเลียม ก็อาจได้รับการยกเว้นอากรตามมาตรา 70 แห่งพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 ได้

ประเด็นที่ 3 หากส่งน้ำมันออกไปเพื่อใช้ในพื้นที่ยังกล่าว จะต้องคืนภาษีน้ำมันและเงินกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงหรือไม่

ในการคืนภาษีน้ำมันและเงินกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงของกรมสรรพสามิต จะคืนเมื่อมีการส่งออกตามกฎหมายศุลกากร ดังนั้น เมื่อกรมศุลกากรมีความเห็นว่า การนำของจากพื้นที่สัมปทานมายังชายฝั่งและการนำของจากชายฝั่งไปยังพื้นที่สัมปทาน ไม่ใช่การนำของจากนอกราชอาณาจักรเข้ามาในราชอาณาจักรหรือของในราชอาณาจักรออกไปนอกราชอาณาจักร ผู้เขียนจึงเห็นว่าไม่สามารถคืนภาษีน้ำมันและเงินกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิงได้ อย่างไรก็ตาม กรณีดังกล่าวเป็นเรื่องที่กรมสรรพสามิต สามารถพิจารณาตามอำนาจหน้าที่ต่อไปได้

ประเด็นที่ 4 จะนำข้อห้าม ข้อจำกัดในการนำเข้า ส่งออก ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องมาใช้ในการนำของเข้าไปใน หรือส่งของออกจากเขตพื้นที่ดังกล่าวกลับมาที่ชายฝั่ง หรือไม่

ในประเด็นนี้ผู้เขียนเห็นว่า กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการออกข้อห้าม ข้อจำกัด มักจะระบุว่าหากนำของดังกล่าวเข้ามาในราชอาณาจักร จะต้องดำเนินการตามข้อห้ามข้อจำกัดที่กำหนดไว้ เช่น การต้องขออนุญาตก่อนนำเข้ามาในราชอาณาจักร เป็นต้น กฎหมายเหล่านี้ ส่วนใหญ่มักมิได้อ้างถึงการนำเข้า ส่งออกตามกฎหมายศุลกากร เช่นเดียวกับที่กฎหมายของกรมสรรพสามิตอ้างถึง ดังนั้น จึงต้องขึ้นอยู่กับหน่วยงานเจ้าของกฎหมายว่า จะตีความเรื่องการนำเข้า ส่งออก เช่นเดียวกับที่กรมศุลกากรตีความหรือไม่ อย่างไร ทั้งนี้ผู้เขียน มีความเห็นส่วนตัวว่า การตีความว่าของดังกล่าวได้เข้ามาในราชอาณาจักรแล้วหรือไม่ คงต้องใช้กฎหมายทั้งสองฉบับประกอบกัน กล่าวคือ ต้องใช้ทั้งพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. 2514 และพระราชบัญญัติฉบับที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดข้อห้าม ข้อจำกัดประกอบกัน ดังนั้น หากเป็น “ของที่ใช้ในกิจการปิโตรเลียม” ก็น่าจะตีความเช่นเดียวกับที่กรมศุลกากรตีความดังที่กล่าวมาแล้ว ในประเด็นที่ 1.

ประเด็นที่ 5. หากมีการเคลื่อนย้ายของจากประเทศไทยออกไป หรือจากพื้นที่ดังกล่าวเข้ามา จะต้องปฏิบัติพิธีการนำเข้า ส่งออก หรือเคลื่อนย้ายภายใน

ในประเด็นนี้ การพิจารณาน่าจะเหมือนกันกับประเด็นที่ 2. กล่าวคือ เมื่อการนำของจากพื้นที่สัมปทานเข้ามายังชายฝั่งและการนำของจากชายฝั่งไปยังพื้นที่สัมปทาน ไม่ใช่การนำของจากนอกราชอาณาจักรเข้ามาในราชอาณาจักรหรือของจากราชอาณาจักรออกไปนอกราชอาณาจักร จึงไม่มีการนำเข้า/ส่งออก ดังนั้น การปฏิบัติพิธีการศุลกากรจึงไม่ต้องปฏิบัติพิธีการนำเข้า - ส่งออก แต่ปฏิบัติพิธีการเพื่อการเคลื่อนย้ายภายใน โดยนำพิธีการค้าชายฝั่งตามมาตรา 64-71 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาใช้โดยอนุโลม

คดีการหลีกเลี่ยงภาษีที่ศาลฎีกาไม่ยอมรับ
Update คำพิพากษาศาลฎีกาเกี่ยวกับการให้กู้ยืมเงินระหว่างบริษัทในเครือเดียวกัน

บรรณาธิการ UTJ

หากบริษัทในเครือเดียวกันได้ให้กู้ยืมเงินกันเอง และเป็นไปตามเงื่อนไขตามนิยามศัพท์คำว่า “บริษัทในเครือเดียวกัน”¹ บริษัทผู้ให้กู้ก็จะได้รับยกเว้นที่ไม่ต้องนำดอกเบี้ยเงินกู้ยืมของบริษัทอื่นมารวมคำนวณเป็นรายรับเพื่อเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ ทั้งนี้ตามมาตรา 91/2 (5) แห่ง ปร.สัญญากร และ **พระราชกฤษฎีกาฉบับที่ 571ฯ พ.ศ. 2556**²

ล่าสุดได้มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่น่าสนใจคดีการหลีกเลี่ยงภาษีธุรกิจเฉพาะ และศาลฎีกาท่านได้ปรับใช้บทบัญญัติเกี่ยวกับ**การแสดงเจตนาหลงและนิติกรรมอำพราง** เพื่อต่อต้านการหลีกเลี่ยงภาษีอากร ผู้เขียนขอสรุปประเด็นสำคัญในคดีการหลีกเลี่ยงภาษีไว้ดังต่อไปนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 12127/2558
บริษัท เลนฯ (“โจทก์”) กรมสรรพากร (“จำเลย”)

ข้อเท็จจริง

บจ. โสลดิ่ง ถือหุ้นอยู่ในบริษัท โจทก์ไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นทั้งหมดที่มีสิทธิออกเสียง เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 6 เดือน ต่อมาโจทก์นำเงินไปให้บริษัท โสลดิ่งกู้ยืมเงิน โจทก์เห็นว่า โจทก์กับบริษัท โสลดิ่ง เป็นบริษัทในเครือเดียวกัน การที่โจทก์ให้บริษัท โสลดิ่ง กู้ยืมเงิน ดอกเบี้ยที่โจทก์ได้รับจึงได้รับยกเว้นภาษีธุรกิจเฉพาะ ตามคำสั่งกรมสรรพากรที่ ป.26/2534 เรื่อง ดอกเบี้ยสำหรับกิจการเยี่ยงธนาคารพาณิชย์ ตาม

¹ คำว่า “บริษัทในเครือเดียวกัน” หมายความว่า บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลตั้งแต่สองนิติบุคคลขึ้นไปซึ่งมีความสัมพันธ์กันโดยบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลใดถือหุ้นหรือเป็นหุ้นส่วนอยู่ในบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลอีกแห่งหนึ่งไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นทั้งหมดที่มีสิทธิออกเสียงในบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหกเดือนก่อนวันที่มีการกู้ยืม

² ก่อนการออกพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ ได้มี **คำสั่งกรมสรรพากรที่ ป. 26/2534 เรื่อง ดอกเบี้ยสำหรับกิจการเยี่ยงธนาคารพาณิชย์** ตามมาตรา 91/5(5) แห่ง ประมวลรัษฎากร

มาตรา 91/5(5) แห่ง ประมวลรัษฎากร ซึ่งต่อมาบริษัทโฮลดิ้ง ก็นำเงินไปให้บริษัท ฟ.กั๊ยมเงินต่อ ถือเป็นนิติกรรมที่ชอบด้วยกฎหมาย มิใช่เป็นนิติกรรมอำพราง

จำเลย

หากโจทก์จะให้บริษัทโฮลดิ้ง กั๊ยมจริง บริษัท โฮลดิ้ง จำกัด ควรนำเงินกู้มาแก้ปัญหของตน มิใช่ นำไปให้บริษัท ฟ. กั๊ยมต่อ จึงเห็นว่าแท้จริงแล้วโจทก์ประสงค์จะให้บริษัท ฟ. กั๊ยม แต่บริษัท ฟ. มิใช่เป็นบริษัทในเครือของโจทก์ที่จะได้รับยกเว้นภาษีธุรกิจเฉพาะ ตามคำสั่งกรมสรรพากร ที่ ป.26/2534 ฯ โจทก์จึงทำนิติกรรมอำพรางให้บริษัทโฮลดิ้งกั๊ยม

ทั้งบริษัท ฟ. ชำระหนี้กั๊ยมแก่บริษัทโฮลดิ้ง และยกเลิกการประกันหนี้เงินกั๊ยมต่อธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) แล้ว แต่บริษัทโฮลดิ้ง มิได้ชำระดอกเบี้ยและคืนเงินกู้แก่โจทก์โดยโจทก์ตั้งสำรองหนี้สูญทั้งเงินต้นและดอกเบี้ย มิได้เจตนาจะบังคับชำระหนี้เงินกั๊ยมกับบริษัท โฮลดิ้ง การออกตั๋วสัญญาใช้เงินกับเป็นหลักฐานการกั๊ยมระหว่างบริษัทในเครือ เป็น**การทำนิติกรรมอำพรางเพื่อให้ได้รับยกเว้นภาษีธุรกิจเฉพาะ ตามคำสั่งกรมสรรพากรที่ ป.26/2534 เท่านั้น** เมื่อโจทก์ให้กั๊ยมเงินจึงถือว่าประกอบกิจการโดยปกติเยี่ยงธนาคารพาณิชย์ ตามมาตรา 31/2 (5) แห่งประมวลรัษฎากร โจทก์มิได้บันทึกการให้กั๊ยมให้ถูกต้องและมิได้ชำระภาษีธุรกิจเฉพาะสำหรับดอกเบี้ยเงินให้กั๊ยม เจ้าพนักงานประเมินชอบที่จะกำหนดดอกเบี้ยให้กั๊ยมโดยใช้อัตราเดียวกับอัตราที่โจทก์กำหนด โจทก์ต้องนำดอกเบี้ยที่พึงได้รับมาเสียภาษีธุรกิจเฉพาะในอัตราร้อยละ 3 ของรายรับตามมาตรา 31/2 (5) มาตรา 91/5 (5) และมาตรา 91/6 (3) แห่งประมวลรัษฎากร โจทก์มีเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีด้วยการทำนิติกรรมอำพราง กรณีไม่มีเหตุที่จะพิจารณาลดหรือลดเบี้ยปรับให้โจทก์ ส่วนเงินเพิ่มตามมาตรา 98 (1) ประกอบมาตรา 91/21 (6) แห่งประมวลรัษฎากร ไม่มีบทบัญญัติให้งดหรือลดได้

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ และศาลภาษีอากรกลาง เห็นด้วยกับจำเลย

โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ปัญหาข้อพิพาท

1. การประเมินภาษีธุรกิจเฉพาะสำหรับรายรับที่เป็นดอกเบี้ยรับของโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่?
2. มีเหตุสมควรลดเบี้ยปรับแก้โจทก์หรือไม่?

ศาลฎีกา

ศาลฎีกาตัดสินให้จำเลยชนะคดี โดยให้เหตุผลดังต่อไปนี้

พฤติการณ์ของบริษัท โฮลดิ้ง มิได้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ทางการค้า บริษัท โฮลดิ้งเข้ามาเกี่ยวข้องกับการกู้ยืมที่พิพาทด้วยเป็นเพราะบริษัท ฟ. มิใช่บริษัทในเครือของโจทก์ โจทก์จึงต้องอาศัยบริษัท โฮลดิ้งมาเป็นตัวกลางในการที่โจทก์จะให้กู้ยืมเงินแก่บริษัท ฟ.

การที่โจทก์แสดงเจตนาให้บริษัท โฮลดิ้ง กู้ยืมเงินจากโจทก์ และบริษัท โฮลดิ้ง นำเงินไปให้บริษัท ฟ. กู้ยืมต่อ เป็นนิติกรรมที่แท้จริงโดยไม่มีเจตนาแท้จริงที่จะบังคับให้ผูกพันกัน แต่เป็นการแสดงเจตนาหลงโดยสมรู้กันระหว่างโจทก์ บริษัทโฮลดิ้ง และบริษัท ฟ. โดยมีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อให้ดอกเบี้ยที่โจทก์ได้รับหรือพึงได้รับจากการให้กู้ยืมเงิน ไม่ต้องนำมาเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตามมาตรา 91/2 (5) แห่ง ปร.ัญญากร เพราะอ้างว่าเป็นการกู้ยืมเงินระหว่างบริษัทในเครือ ตามข้อ 2 ของคำสั่งกรมสรรพากรที่ ป.26/2534 เท่านั้น

กรณีจึงต้องฟังว่า โจทก์ให้บริษัท ฟ. ซึ่งมีชื่อบริษัทในเครือของโจทก์กู้ยืมเงิน เจ้าพนักงานประเมินย่อมมีอำนาจประเมินภาษีธุรกิจเฉพาะสำหรับดอกเบี้ยจากการที่โจทก์ให้บริษัท ฟ. กู้ยืมเงินดังกล่าวได้

ในส่วนการขอลดเบี้ยปรับนั้น ศาลฎีกาเห็นว่า โจทก์ทำนิติกรรมให้กู้ยืมขึ้น โดยไม่มีเจตนาแท้จริงที่จะบังคับตามนิติกรรมนั้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อไม่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ กรณีจึงไม่มีเหตุที่จะลดเบี้ยปรับให้แก่โจทก์

ข้อสังเกตเพิ่มเติม UTJ:

ศาลฎีกาในคดีนี้ท่านได้ปรับใช้บทบัญญัติเกี่ยวกับการแสดงเจตนาหลงเพื่อต่อต้านการหลีกเลี่ยงภาษี โดยผู้เขียนขอ นำคำอธิบายเกี่ยวกับการปรับใช้บทบัญญัติการแสดงเจตนาหลงของ ศาสตราจารย์พิเศษ ชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม³ ไว้ดังต่อไปนี้

บทบัญญัติเกี่ยวกับการแสดงเจตนาหลงและนิติกรรมอำพราง ตามมาตรา 155 แห่ง ปพพ. ที่ว่า

“การแสดงเจตนาหลงโดยสมรู้กับคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งเป็น โฆษะ แต่จะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ บุคคลภายนอกผู้กระทำการ โดยสุจริต และต้องเสียหายจากการแสดงเจตนาหลงนั้นมิได้ ถ้าการแสดงเจตนาหลงตามวรรคหนึ่งทำขึ้นเพื่ออำพรางนิติกรรมอื่น ให้นำบทบัญญัติของกฎหมาย อันเกี่ยวกับนิติกรรมที่ถูกอำพรางมาใช้บังคับ”

บทบัญญัติดังกล่าวเป็นบทบัญญัติที่ใช้ต่อต้านการหลีกเลี่ยงภาษีอากรที่ไม่บริสุทธิ์ได้ เพราะถ้ามีการแสดงเจตนาหลงของคู่กรณี โดยเจตนาที่แท้จริงเพื่อมิให้ต้องเสียภาษีหรือเสียภาษีน้อยลง หรือมีการทำนิติกรรมอำพรางที่แท้จริงเพื่อมิให้ต้องเสียภาษีหรือเสียภาษีน้อยลง เจตนาหลงหรือนิติกรรมอำพรางนั้นย่อมตกเป็น โฆษะ เจ้าพนักงานประเมินย่อมยกความเป็น โฆษะนั้นขึ้นกล่าวอ้างและบังคับตามเจตนาที่แท้จริงหรือนิติกรรมที่ถูกอำพรางเพื่อประเมินเรียกเก็บภาษีให้ถูกต้องครบถ้วนได้ เพราะตามมาตรา 172 วรรคหนึ่ง แห่ง ปพพ. ผู้มีส่วนได้เสียคนหนึ่งคนใดจะยกความเสียหายเปล่าแห่ง โฆษะกรรมขึ้นกล่าวอ้างก็ได้ คำว่า "ผู้มีส่วนได้เสีย" นี้ หมายถึง ผู้ที่ประโยชน์หรือเสียประโยชน์หากนิติกรรมที่กล่าวอ้างว่าเป็น โฆษะ เป็นผลหรือไม่เป็นผลหรือกลับกัน (คำพิพากษาฎีกาที่ 3072/2536) เจ้าพนักงานประเมินย่อมเป็นผู้เสียประโยชน์หากนิติกรรมที่เกิดจากการแสดงเจตนาหลงหรือนิติกรรมอำพรางนั้นเป็นผล หรือกลับกัน หากการแสดงเจตนาหลงหรือนิติกรรมอำพรางนั้นไม่เป็นผล เจ้าพนักงานประเมินย่อมได้ประโยชน์ ดังนั้น เจ้าพนักงานประเมินจึงถือเป็นผู้มีส่วนได้เสีย ที่จะยกความเป็น โฆษะของการแสดงเจตนาหลง หรือนิติกรรมอำพรางนั้นขึ้นกล่าวได้⁴

ในคดีนี้ตามภาพด้านล่าง ผู้เขียนเห็นว่าธุรกรรมการกู้ยืมระหว่างโจทก์และบริษัทโฮลดิ้ง คู่กรณีมิได้มีเจตนาที่จะบังคับตามธุรกรรมการกู้ยืมนั้น แต่เป็นการทำขึ้นเพื่อลวงหรืออำพรางเจตนาที่แท้จริงเพื่อที่จะ

³ ศาสตราจารย์พิเศษ ชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม, “คำสอนวิชากฎหมายภาษีอากร”, พิมพ์ครั้งที่ 10 แก้ไขเพิ่มเติม, มกราคม 2558, สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, หน้า 829-830.

⁴ อ้างแล้ว ศาสตราจารย์พิเศษ ชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม, หน้า 829-830.

ไม่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ ศาลฎีกาและเจ้าพนักงานประเมิน กรมสรรพากรในคดีนี้ ย่อมมีอำนาจปฏิเสธ
ไม่ยอมรับธุรกรรมการกู้ยืมระหว่างโจทก์และบริษัทโฮลดิ้ง และบังคับตามเจตนาที่แท้จริงเพื่อประเมินเรียก
เก็บภาษีให้ถูกต้องครบถ้วนได้

การรับรู้รายได้เพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา
Update คำพิพากษาฎีกาภาษีสรรพากรล่าสุด

บรรณาธิการ UTJ

ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 56 วรรคหนึ่ง⁵ ผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาได้รับเงินได้ในปีภาษีใด ถือว่าเป็นเงินได้ของปีภาษีนั้น หรืออีกนัยหนึ่ง ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาต้องให้ “เกณฑ์เงินสด” (Cash Basis) ในการเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

กรณีที่ผู้เสียภาษีได้รับ**เช็คแทนเงินสด** ก็ถือว่าผู้เสียภาษีได้รับเงินได้ตามวันที่ลงในเช็คแล้ว เพราะการรับรู้เงินได้จะต้องรวมถึงเงินได้ที่ผู้เสียภาษีมิสิทธิได้รับหรืออยู่ในอำนาจหรือความครอบงำของผู้เสียภาษีด้วย ถ้าผู้เสียภาษีคืนเช็คให้ผู้ส่งจ่ายไปและขอให้ชำระใหม่ในปีหน้า ก็ยังคงถือว่าผู้เสียภาษีได้รับเงินได้ตามเช็คแล้ว เพราะการจ่ายเงินล่าช้าเกิดขึ้นเพราะการกระทำของผู้เสียภาษีเอง⁶ ล่าสุดได้มีคดีภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาขึ้นสู่ศาลฎีกาเกี่ยวกับการรับรู้รายได้กรณีการได้รับเช็คธนาคาร ผู้เขียนขอสรุปประเด็นสำคัญตามคำพิพากษาฎีกาล่าสุดดังต่อไปนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ 201/ 2559
นายเวอร์เนอร์ (“โจทก์”)
กรมสรรพากร (“จำเลย”)

โจทก์เป็นชาวต่างชาติ สัญชาติเยอรมันประกอบอาชีพผู้กำกับภาพยนตร์ เมื่อปี 2548 โจทก์เดินทางเข้ามาในประเทศไทยเพื่อกำกับภาพยนตร์เรื่อง Rescue Dawn โดยมีบริษัทที่อุปถัมภ์ ซึ่งจดทะเบียนและมีสำนักงานตั้งอยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นผู้ว่าจ้าง บริษัทดังกล่าวออกเช็คธนาคาร Well Fargo จำนวน 3 ฉบับ เป็นค่าจ้างสำหรับการทำงานให้แก่โจทก์ แต่ละฉบับเป็นเงิน 31,500 ดอลลาร์สหรัฐ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น

⁵ “ให้บุคคลทุกคน เว้นแต่ผู้เยาว์ หรือผู้ที่ศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ ขึ้นรายการเกี่ยวกับเงินได้พึงประเมินที่ตนได้รับในระหว่างปีภาษีที่ล่วงมาแล้วพร้อมทั้งข้อความอื่น ๆ ภายในเดือนมีนาคมทุก ๆ ปี ตามแบบที่อธิบดีกำหนดต่อเจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง ถ้าบุคคลนั้น”

⁶ ชัยสิทธิ์ ตรีชูธรรม, “คำสอนวิชากฎหมายภาษีอากร”, พิมพ์ครั้งที่ 10 แก้ไขเพิ่มเติม, มกราคม 2558, สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, หน้า 276.

94,500 ดอลลาร์สหรัฐ หลังจากนั้นโจทก์เดินทางกลับสหรัฐฯ เพื่อนำเช็คดังกล่าวไปเรียกเก็บเงิน แต่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินโดยให้เหตุผลว่า เงินไม่พอจ่าย

ครั้งโจทก์เดินทางเข้ามาทำงานในประเทศไทยอีกครั้ง โจทก์ถูกจับกุม โดยเจ้าหน้าที่แจ้งว่าโจทก์มีเงินได้แต่ไม่ชำระภาษี โจทก์ชี้แจงว่าโจทก์ไม่ได้รับชำระเงินค่าจ้าง แต่เจ้าหน้าที่ยืนยันให้โจทก์ชำระเงินภาษี ค่าจ้างก่อนจึงจะเดินทางออกจากประเทศไทยได้ โจทก์จึงจำเป็นต้องยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาปีภาษี 2548

ซึ่งต่อมาโจทก์ยื่นคำร้องขอคืนเงินภาษี แต่เจ้าหน้าที่จำเลยปฏิเสธการคืน จำเลยเห็นว่า โจทก์เข้ามาทำงานในประเทศไทยปีภาษี 2548 และได้รับเช็คลงวันที่ในปี 2548 เป็นค่าจ้าง จึงถือว่าโจทก์มีแหล่งเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยและโจทก์มีเงินได้พึงประเมินที่ต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในประเทศไทยปีภาษีดังกล่าวแล้ว

โจทก์ไม่เห็นด้วยเนื่องจากธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็ค จึงยังถือไม่ได้ว่าโจทก์ได้รับเงินได้พึงประเมินตามเช็คทั้ง 3 ฉบับ ดังกล่าวในปีภาษี 2548 ที่จะต้องนำมาเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้เพิกถอนหนังสือแจ้งไม่คืนภาษีอากร ต่อมาจำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ปัญหาข้อพิพาท โจทก์มีสิทธิได้รับคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาปีภาษี 2548 ตามที่ศาลภาษีอากรกลางวินิจฉัยหรือไม่ ?

ศาลฎีกาตัดสินว่า

ศาลฎีกาเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า โจทก์เข้ามาทำกับภาพยนตร์ในประเทศไทยตามที่บริษัทที่อุปถัมภ์ว่าจ้างในปี 2548 แล้ว จึงถือว่า โจทก์เข้ามารับทำงานในประเทศไทย ค่าจ้างที่โจทก์ได้รับจึงเป็นเงินได้ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 40 (2) อันเกิดจากหน้าที่งานที่ทำในประเทศไทย ก็ต้องถือว่าโจทก์มีแหล่งเงินได้ในประเทศไทยและมีหน้าที่ต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาให้แก่ประเทศไทย

ปรากฏความจากพยานจำเลยว่า โจทก์เป็นผู้ยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาด้วยตนเองว่า โจทก์มีเงินได้พึงประเมินจากการทำงานในปีภาษี 2548 และยินยอมชำระภาษีพร้อมเงินเพิ่มให้แก่จำเลยโดยมิได้โต้แย้ง

ที่โจทก์อ้างว่าเหตุที่โจทก์ต้องยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาประจำปี 2548 เนื่องจากเจ้าพนักงานของจำเลยให้โจทก์ชำระภาษีเงินได้พร้อมเงินเพิ่มก่อนมิฉะนั้น โจทก์จะเดินทางออกจากประเทศไทยไม่ได้ นั่น ก็ปรากฏว่าในขณะที่มีการยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาดังกล่าว โจทก์มีนางสุญาดา ทนายความผู้ช่วยเหลือโจทก์เรื่องภาษีเงินได้ในคดีนี้อยู่ด้วย โดยนางสุญาดาเป็นผู้กรอกข้อมูลในแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาให้แก่โจทก์เอง แม้นางสุญาดาจะบอกความเป็นพยานโจทก์อ้างว่า นางสุญาดากรอกข้อความดังกล่าวตามที่เจ้าหน้าที่ของจำเลยแนะนำ แต่นางสุญาดาเมื่อชีพเป็นทนายความซึ่งได้รับการติดต่อจากสถานทูตเยอรมันให้ช่วยเหลือโจทก์ทางด้านภาษีเงินได้ น่าจะต้องทราบว่า การเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในประเทศไทยซึ่งจะใช้เกณฑ์เงินสดในการรับรู้รายได้ย่อมหมายความว่าบุคคลผู้ยื่นแบบจะต้องมีการได้รับเงินจริงในช่วงปีภาษีนั้นด้วย หากโจทก์ไม่ได้รับค่าจ้างจากบริษัท ท็อปกัน แล้วก็ไม่มีความเหตุที่โจทก์ต้องยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีเงินได้พร้อมชำระภาษีให้แก่จำเลยโดยมิได้มีการโต้แย้งใดๆไว้ ข้ออ้างของโจทก์ที่ว่าโจทก์จำเป็นต้องยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาไว้ก่อนตามที่เจ้าพนักงานของจำเลยแจ้งนั้น จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้

พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมานั้น ยังรับฟังไม่ได้แน่ชัดว่าหลังจากธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คซึ่งโจทก์อ้างว่าได้รับเป็นค่าจ้างแล้ว โจทก์จะยังไม่ได้รับชำระเงินค่าจ้างจากบริษัทท็อปกัน ในปีภาษี 2548 โจทก์จึงมีหน้าที่ต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามมาตรา 41 วรรคหนึ่ง แห่ง ป.รัชฎากร พิกัดภาษียกฟ้องโจทก์

อายุความสิบปีในการขอคืนภาษีหรือการฟ้องเรียกคืนเงินค่าภาษี
กรณีศึกษาภาษีปีโตรเลียม VAT และภาษีศุลกากร

บรรณาธิการ UTJ

สิทธิเรียกร้องของรัฐที่จะเรียกเอาค่าภาษีอากรให้มีกำหนดอายุความ 10 ปี ทั้งนี้ตามมาตรา 193/31 แห่ง ปพพ. มีประเด็นที่น่าพิจารณาว่า กรณีผู้เสียภาษีจะปรับใช้อายุความ 10 ปีเพื่อ “ขอคืนภาษี” กับหน่วยงานจัดเก็บภาษี หรือเรียกเงินค่าภาษีคืน นั้นสามารถกระทำได้หรือไม่ ในกรณีใด? ผู้เขียนขอเสนอกรณีต่างๆ ที่ผู้เสียภาษีมียุทธวิธีขอคืนภาษี หรือเรียกเงินค่าภาษีคืน ภายใต้ **อายุความ 10 ปีภายใต้มาตรา 193/30⁷** แห่ง ปพพ. ดังต่อไปนี้

- **การขอคืนภาษีเงินได้ปีโตรเลียม**

เนื่องจาก พรบ.ภาษีเงินได้ปีโตรเลียม ไม่มีบทบัญญัติที่กำหนดเรื่องอายุความขอคืนไว้เป็นการเฉพาะ ดังนั้น ผู้มีหน้าที่เสียภาษีจึงมีสิทธิขอคืนภาษีเงินได้ปีโตรเลียมได้ ภายในกำหนด 10 ปีนับแต่วันที่ได้ชำระไว้เกินหรือไม่มีหน้าที่ต้องเสียตามมาตรา 193/30 แห่ง ปพพ.

- **ฟ้องเรียกค่าภาษีมูลค่าเพิ่ม**

การฟ้องให้ชำระค่าภาษีมูลค่าเพิ่มตาม ป.รัชฎากร มาตรา 82/4 มีกำหนดอายุความ 10 ปี ตาม ปพพ. มาตรา 193/30⁸

- **การฟ้องเรียกร้องขอคืนเงินอากรที่ถูกประเมินเรียกเก็บเพิ่มเติม**

พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 10 วรรคห้า เป็นการเรียกร้องขอคืนเงินอากรที่ได้เสียไปแล้วก่อนนำของออกจากอารักขาของศุลกากรตามมาตรา 40 ไม่รวมถึงการเรียกร้องขอคืนเงินอากรที่ถูกประเมินเรียกเก็บเพิ่มเติมภายหลังจากนำของออกจากอารักขาของศุลกากรแล้วตามมาตรา 112 และ 112 ทวิ เห็นได้จากมาตรา 10 วรรคห้า ให้นับกำหนดเวลา 2 ปี นับจากวันที่นำของเข้า และมีให้รับพิจารณาการเรียกร้องขอคืนเงินอากร หลังจากที่ได้เสียอากรและของนั้น ๆ ได้ส่งมอบหรือส่งออกไปแล้ว เว้นแต่ในกรณี

⁷ “อายุความนั้น ถ้าประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นมิได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะ ให้มีกำหนดสิบปี”

⁸ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5798/2540

ที่ผู้นำเข้าได้แจ้งความไว้ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนการส่งมอบว่าจะยื่นคำเรียกร้องดังกล่าว ซึ่งถ้าเป็นกรณีตามมาตรา 112 และ 112 ทวิ จะไม่อาจใช้ระยะเวลา 2 ปี นับจากวันที่นำของเข้าและไม่อาจแจ้งความต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนการส่งมอบของว่าจะยื่นคำเรียกร้อง การที่โจทก์ฟ้องเรียกคืนเงินอากรขาเข้าตามที่ถูกประเมินให้ชำระเพิ่มเติมมิใช่กรณีใช้สิทธิในการเรียกร้องขอคืนเงินอากรขาเข้าเพราะเหตุที่ได้เสียไว้เกินจำนวนที่พึงต้องเสียจริงก่อนนำของออกจากอารักขาของศุลกากร สิทธิของโจทก์จึงไม่สิ้นไปเมื่อครบกำหนด 2 ปี นับจากวันที่นำของเข้าตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติศุลกากรพ.ศ. 2469 มาตรา 10 วรรคห้า แต่เป็นกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ของจำเลยประเมินและแจ้งให้โจทก์ชำระอากรขาเข้าเพิ่มเติมภายหลังจากโจทก์นำของออกจากอารักขาของศุลกากรแล้ว ซึ่งไม่มีกฎหมายกำหนดอายุความไว้โดยเฉพาะ จึงมีอายุความ 10 ปี⁹

⁹ คำพิพากษาฎีกาที่ 5481/2540 โปรดดูคำพิพากษาฎีกาที่ 1390/2546 วินิจฉัยในทำนองเดียวกัน

กรณีนายจ้างสั่งย้ายลูกจ้างให้ไปทำงานที่สถานประกอบการของนายจ้างอีกแห่งหนึ่งซึ่งมีอยู่แล้ว
Update คำพิพากษาศาลฎีกาคดีแรงงานเกี่ยวกับ “ค่าชดเชยพิเศษ” (Special Severance Pay)

บรรณาธิการ UTJ

ในอดีตศาลฎีกาได้วางหลักมาโดยตลอดว่า **กรณีที่นายจ้างสั่งย้ายลูกจ้างให้ไปทำงานที่สถานประกอบการของนายจ้างอีกแห่งหนึ่งซึ่งมีอยู่แล้ว** ไม่ใช่เป็นกรณีที่นายจ้างย้ายสถานประกอบการตาม พรบ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.120 ลูกจ้างไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชย ทั้งนี้ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2228/2545¹⁰ สรุปใจความสำคัญได้ดังต่อไปนี้

“จำเลยมีคำสั่งปิดสำนักงานแผนกการขายที่กรุงเทพมหานครและย้ายพนักงานขายทั้งหมดไปทำงานที่หน่วยงานของจำเลยในจังหวัดภูเก็ต โดยขณะจำเลยสั่งย้ายโจทก์จำเลยมีสถานประกอบการที่จังหวัดภูเก็ตอยู่ก่อนแล้ว **จึงเป็นกรณีนายจ้างสั่งย้ายลูกจ้างให้ไปทำงานที่สถานประกอบการของนายจ้างอีกแห่งหนึ่งที่มีอยู่แล้ว** ไม่ใช่ นายจ้างย้ายสถานประกอบการ จึงไม่เป็นกรณีที่จำเลยย้ายสถานประกอบการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 120 โจทก์ไม่มีสิทธิได้ค่าชดเชยพิเศษและค่าชดเชยพิเศษแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า”

ท่านผู้พิพากษา เกษมสันต์ วิลาวรรณ ได้ให้ความเห็นท้ายฎีกาในประเด็นการย้ายสถานประกอบการของนายจ้างซึ่งมีอยู่แล้วไว้ดังต่อไปนี้

บทบัญญัติเรื่องการจ่ายค่าชดเชยพิเศษกรณีที่นายจ้างย้ายสถานประกอบการไปตั้ง ณ สถานที่อื่นนั้น มีปัญหาในการตีความและเป็นข้อถกเถียงกันอยู่ตลอดมาหลายข้อหลายประการ ประการหนึ่งก็คือ การย้ายสถานประกอบการนั้นต้องย้ายทั้งสถานประกอบการหรือย้ายเฉพาะหน่วยงาน ต้องย้ายจากสถานที่เดิมทั้งหมดหรือย้ายเพียงบางส่วน หรือต้องเป็นการย้ายโดยปิดสถานประกอบการเดิมไปเปิดสถานประกอบการใหม่ โดยมีปัญหาเกี่ยวพันไปด้วยว่าบางกรณีเป็นเพียงการย้ายตำแหน่ง บางกรณีเป็นเพียงการย้ายสถานที่ทำงานไปทำงานในสาขาอื่นเท่านั้น ตามข้อเท็จจริงในคดีนี้ นายจ้างมีสถานประกอบการทั้งในกรุงเทพมหานครและในจังหวัดภูเก็ต นายจ้างมีคำสั่งปิดสำนักงานแผนกการขายที่กรุงเทพมหานคร และให้พนักงานขายทั้งหมดไปทำงานที่หน่วยงานในจังหวัดภูเก็ต จึงมิใช่การย้ายสถานประกอบการไปตั้ง ณ สถานที่อื่นซึ่งเป็นสถานที่ใหม่อันมิใช่ของนายจ้างนั้นมาก่อนแต่เป็นเพียงการย้ายสถานที่ทำงานของลูกจ้างไปทำงานในสถานประกอบการของนายจ้างแห่งอื่นเท่านั้น **คำพิพากษาศาลฎีกาฉบับนี้จึงวางหลักไว้ว่า การย้ายลูกจ้างให้ไปทำงานที่สถานประกอบการของนายจ้างอีกแห่งหนึ่งที่มีอยู่แล้วลูกจ้างไม่อาจเรียกร้องสิทธิเกี่ยวกับค่าชดเชยพิเศษตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 120 ได้** ชื่อน่าสังเกตก็คือ การวินิจฉัยบทบัญญัติมาตราดังกล่าวน่าจะคำนึงถึงการย้ายสถานประกอบการของนายจ้างเป็นหลักโดยจะต้องย้ายไปทั้งสถานประกอบการ (เนื่องจากกฎหมายใช้คำว่า "ไปตั้ง ณ สถานที่อื่น") และไม่เกี่ยวกับการย้ายตำแหน่งหน้าที่การงานของลูกจ้าง

¹⁰ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3398/2546 ตัดสินในทำนองเดียวกัน

ล่าสุดได้มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยเกี่ยวกับประเด็น “กรณีที่นายจ้างส่งย้ายลูกจ้างให้ไปทำงานที่สถานประกอบการกิจการของนายจ้างอีกแห่งหนึ่งซึ่งมีอยู่แล้ว” ว่าลูกจ้างมีสิทธิได้รับค่าชดเชยพิเศษ ตาม พรบ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.120 หรือไม่ ผู้เขียนขอสรุปคำพิพากษาฎีกาล่าสุดดังต่อไปนี้

คำพิพากษาฎีกาที่ 13550/2558

บริษัทที่เค.เอสฯ (“โจทก์”) กับ นายสมเกียรติ (“จำเลย”)

ข้อเท็จจริงในคดี เดิมโจทก์มีสถานประกอบการเป็นสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ในเขตวังทองหลาง กทม. ต่อมาโจทก์มีความจำเป็นต้องลดต้นทุนและค่าใช้จ่าย จึงต้องการปิดสำนักงานที่ กทม. และโยกย้ายพนักงานไปทำงาน ณ สถานประกอบการแห่งใหม่ตั้งอยู่ในเขตจังหวัดสมุทรสาคร โดยโจทก์จดทะเบียนเปลี่ยนแปลงที่ทำการสำนักงานใหญ่ในเขตวังทองหลาง กทม. และเปิดประกอบกิจการที่สำนักงานใหญ่ จังหวัดสมุทรสาครในปี 2549 เป็นสำนักงานใหญ่

จำเลยเห็นว่า การย้ายสถานประกอบการกิจการของโจทก์มีผลกระทบต่อการดำรงชีวิตตามปกติ จึงขอให้โจทก์จ่ายค่าชดเชยพิเศษตามมาตรา 120 แห่ง พรบ.คุ้มครองแรงงานฯ

โจทก์ต่อสู้ว่า นับแต่ปลายปี 2549 โจทก์มีสถานประกอบการเพิ่มเป็น 2 แห่ง การที่โจทก์ทยอยปิดแผนกงานที่สำนักงาน กทม. นับแต่ปลายปี 2549 ถึงวันที่ 30 เม.ย. 2552 เป็นเวลา 2 ปีเศษ จึงได้ประกาศให้ย้ายลูกจ้างทั้งหมดไปปฏิบัติงานที่สำนักงานใหญ่ กทม. เพียงแห่งเดียว **เป็นการย้ายสถานประกอบการกิจการซึ่งโจทก์มีอยู่ก่อนแล้ว** ในขณะที่ส่งย้ายจึงไม่ใช่อการย้ายสถานประกอบการกิจการตามความหมายของมาตรา 120 ซึ่งมีคำพิพากษาฎีกาที่ 2228/2545 (คู่สรุปข้างต้น)

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า การที่โจทก์ปิดสำนักงานสาขา กทม. แล้วย้ายลูกจ้างทั้งหมดไปปฏิบัติงานที่สำนักงานใหญ่ สมุทรสาคร เป็นการย้ายสถานประกอบการกิจการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 120 หรือไม่ ?

ศาลฎีกาเห็นว่า

ที่โจทก์เปิดสถานที่ประกอบกิจการที่สำนักงานใหญ่ สมุทรสาคร โดยจดทะเบียนให้สถานที่แห่งนี้เป็นสำนักงานใหญ่ โจทก์ต้องการที่จะย้ายสถานประกอบการกิจการสำนักงาน กทม. ไปอยู่สำนักงานใหญ่ สมุทรสาคร เพียงแห่งเดียวตั้งแต่ปี 2549 นั้นเอง เพียงแต่โจทก์ทยอยย้ายลูกจ้างเท่านั้น ไม่ได้ย้ายไปทั้งหมดโดยทันที

การที่โจทก์จดทะเบียนเปลี่ยนแปลงให้สำนักงาน กทม. เป็นสาขาเป็นวิธีการหรือกระบวนการของการย้ายสถานประกอบการกิจการของโจทก์เท่านั้น แม้โจทก์จะใช้เวลาช่วยถึง 2 ปีเศษ **ก็หาใช่โจทก์ย้ายสถานประกอบการไปยังสถานที่อื่นซึ่งโจทก์มีอยู่ก่อนแล้วไม่** ข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2228/2545 ที่โจทก์กล่าวอ้างมาไม่ตรงกับคดีนี้ อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น

การเก็บภาษีจากนิติบุคคลต่างประเทศซึ่งประกอบกิจการในประเทศไทย
กรณีศึกษากรมสรรพากรล่าสุด “องค์ประกอบของมาตรา 76 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร”

บรรณาธิการ UTJ

บริษัทที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศอาจต้องมีภาระภาษีในประเทศไทย หากมีลูกจ้าง ผู้ทำการแทนหรือผู้ทำการติดต่อในประเทศไทย ซึ่งเป็นเหตุให้ได้รับเงินได้หรือผลกำไรในประเทศไทย ให้ถือว่าบริษัทต่างประเทศนั้นประกอบกิจการในประเทศไทย และให้ถือว่า ลูกจ้าง ผู้ทำการแทนหรือผู้ทำการติดต่อในประเทศไทย เป็นตัวแทนของบริษัทต่างประเทศ และมีหน้าที่ในการยื่นรายการและเสียภาษี ทั้งนี้ ตามมาตรา 76 ทวิ แห่ง ป.รัษฎากร

องค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งภายใต้มาตรา 76 ทวิ แห่ง ป.รัษฎากรก็คือคำว่า **“เป็นเหตุให้ได้รับเงินได้หรือผลกำไรในประเทศไทย”** กล่าวคือ การกระทำของลูกจ้าง ผู้ทำการแทนหรือผู้ทำการติดต่อนั้นหากไม่ได้กระทำการใดๆ ที่ก่อให้เกิดรายได้ในประเทศไทยแก่บริษัทต่างประเทศแล้ว กรณีดังกล่าวยังถือไม่ได้ว่า ลูกจ้าง ผู้ทำการแทนหรือผู้ทำการติดต่อในประเทศไทย เป็นตัวแทนของบริษัทต่างประเทศ และมีหน้าที่ในการยื่นรายการและเสียภาษีในประเทศไทย ล่าสุดได้มีแนววินิจฉัยกรมสรรพากรที่น่าสนใจในประเด็นดังกล่าวผู้เขียนขอสรุปแนววินิจฉัยไว้ดังต่อไปนี้

กรณี A ซึ่งเป็นบริษัทที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายต่างประเทศ ประกอบกิจการขายสินค้าทั้งในและนอกประเทศไทย โดยมีบริษัท ก. ซึ่งเป็นบริษัทที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย เป็นผู้ให้บริการเก็บรักษาสินค้าในประเทศไทย หากบริษัท ก. เป็นเพียงผู้ให้บริการเก็บรักษาสินค้าและส่งมอบสินค้าให้แก่ลูกค้าแทนบริษัท A เท่านั้น **โดยมิได้มีการกระทำใดๆ ที่ก่อให้เกิดรายได้ในประเทศไทยให้แก่ A เช่นมิได้มีการติดต่อซื้อขายแนะนำสินค้า หรือจัดหาคำสั่งซื้อในประเทศไทย เป็นต้น** กรณีดังกล่าวยังถือไม่ได้ว่า บริษัท ก. เป็นผู้ทำการแทนหรือผู้ทำการติดต่อในการประกอบกิจการในประเทศไทย ซึ่งเป็นเหตุให้ A ได้รับเงินได้หรือผลกำไรในประเทศไทย ดังนั้น บริษัท ก. จึงไม่มีหน้าที่และความรับผิดชอบในการยื่นรายการและเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลแทน A ตามมาตรา 76 ทวิ แห่ง ป.รัษฎากรแต่อย่างใด¹¹

¹¹ หนังสือตอบข้อหารือกรมสรรพากรที่ กค. 0702/3281 ลงวันที่ 22 พฤษภาคม 2559

ข้อสังเกตเพิ่มเติม UTJ:

คำว่า “เป็นเหตุให้ได้รับเงินได้หรือผลกำไรในประเทศไทย” ตามป.ร.ษฎากร มาตรา 76 ทวิ มิได้บัญญัติมุ่งถึงการรับตัวเงินในทีเดียว หากแต่ให้พิจารณาผลว่าบริษัทในต่างประเทศนั้น ได้รับเงินหรือผลกำไรในประเทศไทยหรือไม่ นอกจากนั้นคำว่า “เงินได้หรือผลกำไร” อาจจะมีใช้ตัวเงินสด บริษัทในต่างประเทศอาจจะได้รับในทางเครดิตหรือทางอื่นใดก็ตาม ถ้าเป็นเงินได้หรือผลกำไรในประเทศไทยแล้ว ก็ย่อมอยู่ในบังคับของบทบัญญัติมาตรา 76 ทวิ แห่ง ป.ร.ษฎากรนี้แล้ว¹²

นอกจากนี้ ผู้เขียนขอสรุปแนววินิจฉัยกรมสรรพากรที่เคยวินิจฉัยเกี่ยวกับคำว่า “เป็นเหตุให้ได้รับเงินได้หรือผลกำไรในประเทศไทย” ตามมาตรา 76 ทวิ แห่ง ป.ร.ษฎากรที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

กรณีบริษัทในประเทศไทยได้รับมอบหมายจากบริษัทในต่างประเทศให้ทำการส่งมอบสินค้าในประเทศแทน โดยมีได้กระทำการใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดรายได้ในประเทศไทยให้แก่บริษัทในต่างประเทศ เช่น มิได้มีการติดต่อซื้อขายหรือแนะนำสินค้าหรือจัดหาคำสั่งซื้อในประเทศ เป็นต้น ยังถือไม่ได้ว่าเข้าลักษณะต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลตามมาตรา 76 ทวิ แห่ง ป.ร.ษฎากร¹³

กรณีบริษัทฯ ให้บริการเก็บรักษาสินค้าของบริษัท ก. ซึ่งเป็นผู้ประกอบการในต่างประเทศ และส่งมอบสินค้าดังกล่าวให้แก่ลูกค้าในประเทศไทยแทนบริษัท ก. หาก บริษัทฯ มิได้มีการกระทำการใดๆ อันจะเป็นเหตุก่อให้เกิดรายได้ในประเทศไทยให้แก่บริษัท ก. เช่น มิได้มีการติดต่อซื้อขายหรือแนะนำสินค้าหรือจัดหาคำสั่งซื้อในประเทศไทย เป็นต้น กรณียังไม่ถือว่า บริษัทฯ เป็นผู้ทำการแทนหรือผู้ทำการติดต่อของบริษัท ก. ซึ่งเป็นเหตุให้ได้รับเงินได้หรือผลกำไรในประเทศไทย ตามมาตรา 76 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร¹⁴

¹² คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 773/2534

¹³ หนังสือตอบข้อหารือกรมสรรพากรที่ กค. 0706/6275 ลงวันที่ 26 ก.ค. 2549

¹⁴ หนังสือตอบข้อหารือกรมสรรพากรที่ กค. 0706 (กม.08) /741 ลงวันที่ 8 มิ.ย. 2549

ข้อพิพาทการขอคืนภาษีกรมสรรพากร
Update คำพิพากษาศึกษาฎีกาที่ผู้เสียภาษีชนะคดีกรมสรรพากร

บรรณาธิการ UTJ

กรณีที่บริษัทได้ประมูลซื้อที่ดินจากการขายทอดตลาดจากบุคคลธรรมดา และบริษัทได้ชำระภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาแทนเจ้าของที่ดินซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้ซื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาด และต่อมาศาลได้มีคำสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดิน บริษัทผู้เสียภาษีในฐานะผู้ซื้อที่ดินจากการขายทอดตลาด ถูกเพิกถอนกรรมสิทธิ์ในการซื้อขายที่ดิน บริษัทผู้ซื้อที่ถูกเพิกถอนและได้จ่ายค่าภาษีไปได้ยื่นคำร้องขอคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา กรณีจะอยู่ภายใต้อายุความขอคืนกี่ปี ล่าสุดเกิดข้อพิพาทในประเด็นดังกล่าวขึ้นสู่ศาลฎีกา ผู้เขียนขอสรุปประเด็นสำคัญตามฎีกาดังกล่าวดังต่อไปนี้

คำพิพากษาศึกษาฎีกาที่ 1304/2559

บริษัท เสดฯ (“โจทก์”) กรมสรรพากร (“จำเลย”)

ข้อเท็จจริงในคดี

โจทก์ประมูลซื้อที่ดิน จากการขายทอดตลาด ต่อมาเจ้าพนักงานบังคับคดีมีหนังสือแจ้งไปยังสำนักงานที่ดินกรุงเทพฯ ให้จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินดังกล่าวแก่โจทก์ โจทก์ได้ชำระภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาแทนเจ้าของที่ดิน ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้ซื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาดเป็นเงิน 5.4 ล้านบาท

ต่อมาศาลจังหวัดมีบุรีมีคำสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินดังกล่าว โจทก์ในฐานะผู้ซื้อที่ดินจากการขายทอดตลาดจึงถูกเพิกถอนกรรมสิทธิ์ในการซื้อขาย ต่อมาในวันที่ 29 ม.ค. 2552 โจทก์ยื่นคำร้องขอคืนภาษีเงินได้ จำเลยมีหนังสือแจ้งไม่คืนภาษีโดยให้เหตุผลว่า โจทก์ยื่นคำร้องขอคืนภาษีอากรเมื่อพ้น 3 ปี นับแต่วันสุดท้ายแห่งกำหนดยื่นรายการตามที่กฎหมายกำหนดตามมาตรา 27 ตรี แห่ง ป.รัษฎากร จึงไม่มีสิทธิได้รับเงินคืน

โจทก์โต้แย้งว่า

โจทก์ไม่เห็นด้วยเนื่องจากจำเลยไม่อาจนำมาตรา 27 ตรี มาเป็นข้ออ้างไม่คืนเงินภาษีแก่โจทก์ได้ โจทก์มิใช่ผู้มีเงินได้ โจทก์จึงไม่มีหน้าที่ต้องยื่นรายการตามที่กฎหมายกำหนด กำหนดเวลา 3 ปี นับแต่วัน

สุดท้ายแห่งกำหนดเวลายื่นรายการภาษี จึงไม่อาจนำมาใช้บังคับโจทก์ได้ กำหนดเวลาการขอคืนภาษีอากรของโจทก์ควรเริ่มนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งถึงที่สุดให้เพิกถอนการขายทอดตลาด คือ วันที่ 6 ต.ค. 2551 ซึ่งเป็นวันที่โจทก์มีสิทธิขอคืนภาษี โดยมีกำหนดเวลา 10 ปี เพราะเหตุแห่งการติดตามทรัพย์สิน การถูกเพิกถอนการขายทอดตลาดไม่ได้เกิดจากความผิดของโจทก์ แต่เป็นความผิดพลาดของพนักงานเดินหมายของกรมบังคับคดีที่ทำให้การบังคับคดีรายนี้ไม่เป็นไปตามหลักกฎหมาย โจทก์ในฐานะผู้ซื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาดโดยสุจริต จึงสมควรได้รับเงินภาษีอากรคืน

จำเลยโต้แย้งว่า

คดีนี้โจทก์มายื่นคำร้องขอคืนภาษีอากรเมื่อวันที่ 29 ม.ค. 52 เป็นกรณีที่ยื่นเกินกำหนดระยะเวลา 3 ปี นับแต่วันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลายื่นรายการตามมาตรา 27 ตรี แห่ง ป.รัษฎากร และเป็นกรณีที่โจทก์มิได้ดำเนินการขอคืนภาษีอากรตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากร ตามเงื่อนไขที่มาตรา 7 (3) และมาตรา 9 แห่ง พรบ.จัดตั้งศาลภาษีอากรฯ บัญญัติไว้ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา หัก ณ ที่จ่ายคืน

ปัญหาข้อพิพาท จำเลยต้องคืนเงินภาษีแก่โจทก์หรือไม่ เพียงใด

ศาลฎีกาเห็นว่า

ป.รัษฎากร มาตรา 27 ตรี บัญญัติว่า “เว้นแต่จะมีบทบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น การขอคืนภาษีอากรและภาษีที่ถูกหักไว้ ณ ที่จ่าย และนำส่งแล้วเป็นจำนวนเกินกว่าที่ควรต้องเสียภาษีหรือไม่มีหน้าที่ต้องเสีย ให้ผู้มีสิทธิขอคืนยื่นคำร้องขอคืนภายใน 3 ปี นับแต่วันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลายื่นรายการภาษีตามที่กฎหมายกำหนด” เป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับแก่การขอคืนภาษีอากรและภาษีที่ถูกหัก ณ ที่จ่ายและนำส่งแล้วเป็นจำนวนเกินกว่าที่ควรต้องเสียภาษีหรือไม่มีหน้าที่ต้องเสียภาษีในกรณีต่างๆ ไปที่ป.รัษฎากรมิได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น โดยเฉพาะ แต่กรณีนี้โจทก์เป็นผู้ซื้อที่ดินจากการขายทอดตลาด เป็นผู้จ่ายเงินค่าซื้อที่ดินอันเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (8) แก่ผู้ขายอสังหาริมทรัพย์ จึงมีหน้าที่ต้องหักภาษีเงินได้ไว้ทุกคราวที่จ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 50 (5) แห่ง ป.รัษฎากร และภาษีที่คำนวณหักไว้ตามมาตรา 50 (5) ให้นำส่งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้รับจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมในขณะที่ดำเนินการจดทะเบียนโอนที่ดิน เงินภาษีจำนวน 5.4 ล้านบาทที่โจทก์ขอคืนในคดีนี้ เป็นเงินที่ผู้จ่ายเงินได้หักภาษี ที่จ่ายส่งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 52 วรรคสอง แห่ง ป.รัษฎากร

เมื่อต่อมาศาลมีคำสั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินที่โจทก์ซื้อมา และเจ้าพนักงานบังคับคดีมีหนังสือแจ้งไปยังเจ้าพนักงานที่ดินกรุงเทพมหานคร ให้เพิกถอนรายการจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้แก่ผู้ซื้อทรัพย์สินและให้คู่สัญญากลับคืนสู่ฐานะเดิม อันมีผลเท่ากับว่าโจทก์ไม่ได้ซื้อที่ดินจากการขายทอดตลาด และไม่มีหน้าที่ต้องนำส่งภาษีหัก ณ ที่จ่ายต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ การฟ้องขอคืนภาษีจากจำเลยในคดีนี้จึงไม่ใช่การขอคืนเงินภาษีและภาษีที่ถูกหักไว้ ณ ที่จ่าย และนำส่งแล้วเป็นจำนวนเกินกว่าที่ควรต้องเสีย หรือไม่มีหน้าที่ต้องเสียที่อยู่ภายใต้บังคับที่จะต้องยื่นคำร้องขอคืนภายใน 3 ปีนับแต่วันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลายื่นรายการภาษีตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 27 ตรี วรรคหนึ่ง แห่ง ป.รัชฎากร โจทก์จึงมีสิทธิขอคืนเงินภาษี 5.4 ล้านบาท จากจำเลย

Update กฎหมายภาษี และกฎหมายธุรกิจใหม่ที่น่าสนใจประจำเดือน กรกฎาคม 2559

บรรณาธิการ UTJ

1) กรมสรรพากร

การบริจาคให้แก่สถานศึกษา

พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 616) พ.ศ. 2559

โดยที่ พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 558) พ.ศ. 2556 ได้สิ้นสุดลงเมื่อวันที่ 31 ธ.ค. 2558 เพื่อเป็นการจูงใจให้มีการสนับสนุนการศึกษา โดยการบริจาคให้แก่สถานศึกษาอย่างต่อเนื่อง จึงสมควรยกเว้นภาษีให้แก่ผู้บริจาค

สรุปเนื้อหาโดยย่อ

สำหรับบุคคลธรรมดา ให้อยกเว้นภาษี เป็นจำนวนสองเท่าของจำนวนเงินที่บริจาค

สำหรับบริษัท ให้อยกเว้นสำหรับเงินได้เป็นจำนวนสองเท่าของรายจ่ายที่บริจาค ไม่ว่าจะได้อจ่ายเป็นเงินหรือทรัพย์สิน

ให้อยกเว้นภาษีธุรกิจเฉพาะ ภาษีมูลค่าเพิ่ม อาคารเสตมปี แก่บุคคลธรรมดาหรือบริษัท สำหรับเงินได้ที่ได้รับจากการโอนทรัพย์สินหรือการขายสินค้า ให้แก่สถานศึกษา

ทั้งนี้ สำหรับการบริจาคที่ได้กระทำตั้งแต่วันที่ 1 ม.ค. 2559 ถึงวันที่ 31 ธ.ค. 2561

การบริจาคเพื่อส่งเสริมศิลปะและวัฒนธรรม

พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 615) พ.ศ. 2559

พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 6 ก.ค.2559 เป็นต้นไป

โดยที่รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมศิลปะและวัฒนธรรม การทะนุบำรุงศาสนา และจูงใจให้มีการบริจาคเงินหรือทรัพย์สิน สำหรับการบริจาคให้แก่กองทุนต่างๆ

สรุปเนื้อหาโดยย่อ

ให้อยกเว้นภาษีเงินได้ สำหรับการบริจาคให้แก่ กองทุนพัฒนาสื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์ กองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรม กองทุนส่งเสริมศิลปะร่วมสมัย กองทุนส่งเสริมงานจดหมายเหตุ กองทุนโบราณคดี ดังต่อไปนี้

สำหรับบุคคลธรรมดา ให้อยกเว้นภาษี เป็นจำนวนสองเท่าของจำนวนเงินที่บริจาค

สำหรับบริษัท ให้อยกเว้นสำหรับเงินได้เป็นจำนวนสองเท่าของรายจ่ายที่บริจาค ไม่ว่าจะได้อจ่ายเป็นเงินหรือทรัพย์สิน

ยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการนำเข้ารถยนต์ต้นแบบ

พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม (ฉบับที่ 613) พ.ศ. 2559

พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 22 มิ.ย.2559 เป็นต้นไป

โดยที่เป็นการสมควรส่งเสริมการวิจัย พัฒนาหรือทดสอบสมรรถนะยานยนต์ และจูงใจให้เกิดการลงทุน ให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการวิจัย พัฒนา หรือทดสอบสมรรถนะยานยนต์ต้นแบบในภูมิภาค

สรุปเนื้อหาโดยย่อ

ให้ยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการนำเข้ารถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ต้นแบบให้แก่ผู้วิจัย พัฒนา หรือทดสอบสมรรถนะยานยนต์

2) กระทรวงการคลัง

การคุ้มครองเงินฝาก

พระราชกฤษฎีกากำหนดจำนวนเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองเป็นการทั่วไป พ.ศ. 2559

พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 11 สิงหาคม 2559 เป็นต้นไป

โดยที่สมควรกำหนดจำนวนเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครอง

สรุปเนื้อหาโดยย่อ

กำหนดจำนวนเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองตาม พรบ.สถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ. 2551 ดังต่อไปนี้

- ตั้งแต่วันที่ 11 ส.ค. 59 ถึง วันที่ 10 ส.ค. 60 เป็นจำนวน 15 ล้านบาท
- ตั้งแต่วันที่ 11 ส.ค. 60 ถึง วันที่ 10 ส.ค. 61 เป็นจำนวน 15 ล้านบาท
- ตั้งแต่วันที่ 11 ส.ค. 61 ถึง วันที่ 10 ส.ค. 62 เป็นจำนวน 10 ล้านบาท
- ตั้งแต่วันที่ 11 ส.ค. 62 ถึง วันที่ 10 ส.ค. 63 เป็นจำนวน 5 ล้านบาท

3) กรมศุลกากร

ยกเว้นภาษีศุลกากรสำหรับนำเข้ารถยนต์ต้นแบบ

ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง การลดอัตราอากรและยกเว้นอากรศุลกากร (ฉบับที่ 15)

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 16 ก.ค. เป็นต้นไป

สรุปเนื้อหาโดยย่อ

ให้ยกเว้นอากรศุลกากร สำหรับการนำเข้ารถยนต์ต้นแบบหรือรถจักรยานยนต์ต้นแบบ ที่ผู้วิจัย พัฒนา หรือทดสอบสมรรถนะ นำเข้าโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการวิจัย พัฒนา หรือทดสอบสมรรถนะ

ยกเว้นหรือลดอัตราอากรสำหรับการนำเข้าสินค้าเทคโนโลยีสารสนเทศ

ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง การยกเว้นหรือลดอัตราอากร ตามข้อผูกพันจัดตั้งองค์การการค้าโลก (ฉบับที่ 3)

ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 ก.ค. 2559 เป็นต้นไป

สรุปเนื้อหาโดยย่อ

ให้ยกเว้นหรือลดอัตราอากรสำหรับของที่ได้แนบตามท้ายบัญชี ตามประกาศกระทรวงการคลังฯ (ฉบับที่ 3) นี้

การอุทธรณ์การสั่งคดี

ประกาศกรมศุลกากรที่ 85/2559 เรื่อง การอุทธรณ์การสั่งคดี

ประกาศนี้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 26 ก.ค. 2559 เป็นต้นไป

ไม่ได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการอุทธรณ์การสั่งคดีไว้ แต่กรมศุลกากรได้เปิดโอกาสให้ผู้ที่ถูกพิจารณา ด้านคดีในชั้นต้น แล้วไม่เห็นด้วยกับผลการสั่งคดีดังกล่าว สามารถยื่นเอกสารหลักฐานแสดงเพื่อเปิดการ การพิสูจน์ถึงเรื่องเจตนาในการกระทำความผิดตามกฎหมายอีกครั้งหนึ่งว่า ตนไม่ได้กระทำความผิด หรือได้ กระทำความผิดแต่ควรได้รับการลงโทษทางอาญาน้อยกว่าที่ชั้นต้นพิจารณา

ผู้ที่สามารถอุทธรณ์การสั่งคดีได้แก่ (1) ผู้นำของเข้า (2) ผู้ส่งของออก (3) ผู้ที่เกี่ยวข้องซึ่งต้องรับผิดชอบ ผลการสั่งคดีในชั้นต้น

ผู้ที่ต้องการจะอุทธรณ์การสั่งคดี ต้องยื่นคำอุทธรณ์การสั่งคดีเป็นหนังสือ โดยต้องมีรายละเอียดของ ข้อเท็จจริงให้ชัดเจน เช่น ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดเรื่องอะไร อย่างไร ตามใบขนสินค้าขาเข้าเลขที่เท่าใด ที่ ไหน เป็นต้น

ให้ยื่นคำอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อด่านศุลกากร สำนักหรือสำนักงานศุลกากรที่ได้พิจารณาสั่งคดีใน ชั้นต้นเท่านั้น เพื่อหน่วยงานดังกล่าวจะได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงในเบื้องต้นว่าเป็นเรื่องที่อยู่ในความ รับผิดชอบหรือไม่

การอุทธรณ์การสั่งคดีจะต้องกระทำภายใน 30 วันนับแต่วันที่ทราบผลคดี หากไม่ดำเนินการภายใน กำหนดเวลาดังกล่าว กรมศุลกากรชอบที่จะดำเนินการตามกฎหมายต่อไป

4) กรมการค้าต่างประเทศ

การนำเข้าเครื่องพิมพ์สามมิติ

ประกาศกรมการค้าต่างประเทศ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และ เงื่อนไขในการนำเข้าเครื่องพิมพ์สามมิติ พ.ศ. 2559

ประกาศนี้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 28 มิ.ย. 59 เป็นต้นไป

เพื่อให้การจัดระเบียบการนำเข้าเครื่องพิมพ์สามมิติเป็นไปโดยเรียบร้อย และ โดยที่เครื่องพิมพ์สามมิติสามารถนำไปใช้ประโยชน์และเป็นโทษ จึงสมควรในการควบคุมการนำเข้า

สรุปเนื้อหาโดยย่อ

ผู้ใดประสงค์จะนำเข้าเครื่องพิมพ์สามมิติ ต้องยื่นคำขอขึ้นทะเบียนได้ที่ กรมการค้าต่างประเทศ โดยต้องยื่นก่อนการนำเข้าไม่น้อยกว่า 15 วัน พร้อมเอกสารหลักฐานที่ระบุไว้ในประกาศ

ให้ผู้นำเข้าแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับการนำเข้า การครอบครอง การจำหน่ายจ่ายโอน การให้เช่าหรือให้เช่าชื่อ เครื่องพิมพ์สามมิติ ทุกสิ้นเดือนมิถุนายน และ ธันวาคมของทุกปี

ผู้ได้รับอนุญาตให้นำเข้าเครื่องพิมพ์สามมิติ ที่ไม่ส่งรายงานเป็นจำนวน 3 ครั้งติดต่อกัน กรมการค้าต่างประเทศจะพิจารณาเพิกถอนการเป็นผู้นำเข้า

เปิดเสรี “17 ธุรกิจบริการ” ภายใต้ พรบ.การประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว

บรรณาธิการ UTJ

ล่าสุดคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติหลักการร่างกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 ตามที่กระทรวงพาณิชย์เสนอ โดยมีสาระสำคัญของร่างกฎกระทรวงดังต่อไปนี้

กำหนดให้ธุรกิจบริการ จำนวน 6 ธุรกิจ เป็นธุรกิจบริการที่ยกเว้นไม่อยู่ใน (21) ของบัญชีสามท้ายพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มธุรกิจ ดังนี้

กลุ่มธุรกิจ	ประเภทธุรกิจ
<p>1. กลุ่มที่มีกฎหมายเฉพาะและหน่วยงานร้องขอ</p>	<p>1. ธุรกิจที่เกี่ยวข้องหรือจำเป็นต่อการประกอบธุรกิจธนาคารพาณิชย์ รวม 12 รายการ ดังนี้</p> <p style="padding-left: 40px;">1.1 การให้บริการทางการเงินตามหลักชาลิอะฮ์ (Shariah Banking Service)</p> <p style="padding-left: 40px;">1.2 การแต่งตั้งตัวแทนของสถาบันการเงิน (Banking Agent)</p> <p style="padding-left: 40px;">1.3 การบริการรับฝากเงินที่มีเงื่อนไขการเบิกถอนเงินจากบัญชีตามคำสั่งลูกค้าและกิจการดูแลผลประโยชน์</p> <p style="padding-left: 40px;">1.4 การประกอบธุรกรรมซื้อคืนภาคเอกชน (Private Repo)</p> <p style="padding-left: 40px;">1.5 การเป็นตัวแทนรับคำขอและเรียกเก็บเบี้ยประกันหรือค่าบริการ การประกัน การส่งออกและค้าประกันสินเชื่อแก่ลูกค้า</p> <p style="padding-left: 40px;">1.6 การรับให้บริการแก่ธุรกิจทางการเงินสำหรับบริษัทในกลุ่มธุรกิจเดียวกัน สถาบันการเงินอื่นและบริษัทในกลุ่มธุรกิจเดียวกัน ธนาคารแห่งประเทศไทยหรือหน่วยงานราชการ (Insourcing)</p> <p style="padding-left: 40px;">1.7 การนำอสังหาริมทรัพย์ออกให้เช่า</p> <p style="padding-left: 40px;">1.8 การรับซื้อหรือรับโอนลูกหนี้เงินให้</p>

	<p>ผู้ 1.9. การให้บริการการบริหารจัดการเงินสด (Cash Management) แก่ลูกค้าทั่วไป 1.10 การให้บริการเกี่ยวกับการจัดทำเอกสารที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจของลูกค้า 1.11 การให้บริการเป็นตัวแทนรับชำระหนี้หรือตัวแทนรับคำขอ 1.12 การให้เช่าซื้อและการให้เช่าแบบลิสซิ่ง 2. ธุรกิจการบริหารสินทรัพย์ตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทบริหารสินทรัพย์</p>
<p>2. กลุ่มที่จำกัดการให้บริการและไม่มีผลต่อผู้ประกอบการไทย</p>	<p>1. ธุรกิจบริการเป็นสำนักผู้แทน 2. ธุรกิจบริการเป็นสำนักงานภูมิภาค 3. ธุรกิจบริการเป็นคู่สัญญาภาครัฐ 4. ธุรกิจบริการเป็นคู่สัญญารัฐวิสาหกิจ</p>

มาตรการเพื่อส่งเสริมให้บุคคลธรรมดาประกอบธุรกิจในรูปแบบนิติบุคคล

บรรณาธิการ UTJ

ล่าสุดคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบและอนุมัติตามที่กระทรวงการคลัง เสนอ ดังนี้

1. เห็นชอบมาตรการเพื่อส่งเสริมให้บุคคลธรรมดาประกอบธุรกิจในรูปแบบของนิติบุคคล

2. อนุมัติหลักการ

2.1 ร่างพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการกำหนดค่าใช้จ่ายที่ยอมให้หักจากเงินได้พึงประเมิน (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

2.2 ร่างพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

3. เห็นชอบในหลักการ

3.1 ร่างประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม ตามประมวลกฎหมายที่ดิน สำหรับกรณีการโอนอสังหาริมทรัพย์ของผู้ถือหุ้นเพื่อชำระค่าหุ้นให้แก่นิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นใหม่ ตามมาตรการเพื่อส่งเสริมให้บุคคลธรรมดาประกอบธุรกิจในรูปแบบของนิติบุคคลตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

3.2 ร่างประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม ตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุดสำหรับการโอนห้องชุดของผู้ถือหุ้นเพื่อชำระค่าหุ้นให้แก่นิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นใหม่ตามมาตรการเพื่อส่งเสริมให้บุคคลธรรมดาประกอบธุรกิจในรูปแบบของนิติบุคคล ตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

4. ให้นำหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกในการพิจารณาให้บุคคลธรรมดาสามารถโอนใบอนุญาตในการประกอบกิจการให้นิติบุคคลตั้งใหม่ได้

สาระสำคัญของร่างกฎหมาย

1. ร่างพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการกำหนดค่าใช้จ่ายที่ยอมให้หักจากเงินได้พึงประเมิน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เป็นการกำหนดให้หักค่าใช้จ่ายเป็นการเหมาสำหรับเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (7) คือเงินได้จากการรับเหมาที่ผู้รับเหมาต้องลงทุนด้วยการจัดหาสัมภาระในส่วน

สำคัญนอกจากเครื่องมือ และ (8) คือเงินได้จากการธุรกิจ การพาณิชย์ การเกษตร การอุตสาหกรรม การขนส่ง หรือการอื่นนอกจากที่ระบุไว้ใน (1) ถึง (7) ที่มีอัตราการหักค่าใช้จ่ายแบบเหมาที่สูงกว่าร้อยละ 60 ให้ลดลงเหลือร้อยละ 60 สำหรับเงินได้พึงประเมินที่ได้รับตั้งแต่ 1 มกราคม 2560 เป็นต้นไป

2. ร่างพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

2.1 กำหนดให้มีการยกเว้นภาษีเงินได้ ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีธุรกิจเฉพาะและอากรแสตมป์ ให้แก่บุคคลธรรมดาสำหรับการ โอนกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์และทรัพย์สินใด ๆ ให้แก่บริษัทหรือ ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จดทะเบียนจัดตั้ง ตั้งแต่วันถัดจากวันที่คณะรัฐมนตรีมีมติให้ความเห็นชอบมาตรการเพื่อส่งเสริมให้บุคคลธรรมดาประกอบธุรกิจในรูปแบบของนิติบุคคล ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2560

2.2 กำหนดให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จดทะเบียนจัดตั้ง ตั้งแต่วันถัดจากวันที่คณะรัฐมนตรีมีมติให้ความเห็นชอบมาตรการเพื่อส่งเสริมให้บุคคลธรรมดาประกอบธุรกิจในรูปแบบของนิติบุคคล ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2560 โดยมีทุนที่ชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 5 ล้านบาทและมีรายได้จากการขายสินค้าและการให้บริการในรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกิน 30 ล้านบาท สามารถนำรายจ่ายอันเกิดจากการจดทะเบียนจัดตั้งบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล รายจ่ายค่าทำบัญชีและค่าสอบบัญชีมาหักเป็นรายจ่ายได้ 2 เท่า เป็นเวลา 5 รอบระยะเวลาบัญชี นับแต่วันที่ได้รับการจัดตั้งเป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล

3. ร่างประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม ตามประมวลกฎหมายที่ดิน สำหรับกรณีการ โอนอสังหาริมทรัพย์ของผู้ถือหุ้นเพื่อชำระค่าหุ้นให้แก่นิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นใหม่ ตามมาตรการเพื่อส่งเสริมให้บุคคลธรรมดาประกอบธุรกิจในรูปแบบของนิติบุคคล ตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด เป็นการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม สำหรับบุคคลธรรมดาที่เป็นผู้ถือหุ้นในนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นใหม่ โอนอสังหาริมทรัพย์ของผู้ถือหุ้นเพื่อชำระค่าหุ้นให้แก่นิติบุคคลตั้งใหม่นั้นจากร้อยละ 2 ของราคาประเมินทุนทรัพย์ เป็นร้อยละ 0.01

4. ร่างประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม ตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุดสำหรับการ โอนห้องชุดของผู้ถือหุ้นเพื่อชำระค่าหุ้นให้แก่นิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นใหม่ ตามมาตรการเพื่อส่งเสริมให้บุคคลธรรมดาประกอบธุรกิจในรูปแบบของนิติบุคคล ตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด เป็นการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจดทะเบียนและนิติกรรม สำหรับบุคคลธรรมดาที่เป็น

ผู้ถือหุ้นในนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นใหม่โอนห้องชุดของผู้ถือหุ้นเพื่อชำระค่าหุ้นให้แก่นิติบุคคลตั้งใหม่นั้นจากร้อย
ละ 2 ของราคาประเมินทุนทรัพย์ เป็นร้อยละ 0.01

มาตรการเพื่อการรองรับระบบภาษีและเอกสารธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์
Update ข่าวการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร

บรรณาธิการ UTJ

คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติหลักการร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เพื่อรองรับระบบภาษีและเอกสารธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานระบบการชำระเงินแบบอิเล็กทรอนิกส์แห่งชาติ (National e-Payment Master Plan) ตามที่กระทรวงการคลังเสนอ และให้ส่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณา แล้วส่งให้คณะกรรมการประสานงานสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา ก่อนเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติต่อไป

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

เพื่อรองรับระบบภาษีและเอกสารธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานระบบการชำระเงินแบบอิเล็กทรอนิกส์แห่งชาติ (National e-Payment Master Plan) เป็นการปรับปรุงบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากรใน 4 เรื่อง อันได้แก่

1. การยื่นแบบแสดงรายการภาษีทางอิเล็กทรอนิกส์
2. การหักภาษีและนำส่งภาษีทางระบบอิเล็กทรอนิกส์
3. การจัดทำและนำส่งข้อมูลใบกำกับภาษีและใบรับอิเล็กทรอนิกส์ และ
4. การนำส่งข้อมูลธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

ซึ่งสอดคล้องกับมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2558 เพื่อรองรับระบบภาษีและเอกสารธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานระบบการชำระเงินแบบอิเล็กทรอนิกส์แห่งชาติ (National e-Payment Master Plan) โดยจะช่วยสนับสนุนการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ National e-Payment ในการอำนวยความสะดวก ลดขั้นตอน และลดต้นทุนการเสียภาษีของผู้นิติบุคคลที่เสียภาษี รวมทั้งการพัฒนาระบบการชำระเงินของประเทศไทยให้เป็นแบบอิเล็กทรอนิกส์ (e-Payment) อย่างครบวงจร อันเป็นการช่วยยกระดับความยากง่ายในการประกอบธุรกิจ เพิ่มขีดความสามารถ

ในการแข่งขันและส่งเสริมการเป็นเศรษฐกิจดิจิทัลของประเทศไทย และช่วยลดต้นทุนการจัดเก็บภาษีและเพิ่มประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษีของกรมสรรพากร รวมทั้งสนับสนุนให้รัฐบาลมีฐานข้อมูลภาษีที่ครบถ้วนมากขึ้นและสามารถนำข้อมูลไปใช้ในการวิเคราะห์เพื่อกำหนดนโยบายเศรษฐกิจของประเทศ

**มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการค้าเงินธุรกิจของ SMEs (มาตรการที่ช่วยน้อง) และมาตรการ
ภาษี เพื่อส่งเสริมการลงทุนในชนบท**

บรรณาธิการ UTJ

ล่าสุดคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบและอนุมัติตามที่กระทรวงการคลัง (กค.) เสนอเกี่ยวกับ มาตรการ ภาษีเพื่อส่งเสริมการค้าเงินธุรกิจของ SMEs (มาตรการที่ช่วยน้อง) และมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริม การลงทุนในชนบท อนุมัติหลักการร่างพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้น รัษฎากร (ฉบับที่ ..) พ.ศ. รวม 2 ฉบับ สำคัญของเรื่องสรุปได้ดังนี้

ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ของประเทศเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ก่อให้เกิดการจ้างแรงงานในระบบเศรษฐกิจเป็นจำนวนมาก แต่ SMEs กลับเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจได้ ก่อนข้างน้อย เนื่องจาก SMEs ยังขาดการพัฒนาศักยภาพในการแข่งขัน ซึ่งสอดคล้องกับรายงานสถานการณ์ SMEs ในปี 2558 ที่ระบุว่าทักษะและความสามารถของผู้ประกอบการ SMEs การเข้าถึงข้อมูลและเครือข่าย ธุรกิจ และขาดการสนับสนุนทางการเงินเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการขยายธุรกิจ SMEs ดังนั้น เพื่อเป็นการ ส่งเสริมการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับผู้ประกอบการ SMEs จึงเห็นควรมีมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการค้าเงินธุรกิจของ SMEs (มาตรการที่ช่วยน้อง) และมาตรการภาษี เพื่อส่งเสริมการลงทุนในชนบท ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการค้าเงินธุรกิจของ SMEs (มาตรการที่ช่วยน้อง)

กำหนดให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทยที่มีสินทรัพย์ถาวรเกิน 200 ล้านบาท และการจ้างงานเกิน 200 คน สามารถนำรายจ่ายที่จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายในโครงการส่งเสริมการค้าเงิน ธุรกิจ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมาย ไทยที่มีสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 200 ล้านบาท และการจ้างงานไม่เกิน 200 คน มาหักเป็นรายจ่ายในการ คำนวณกำไรสุทธิ 2 เท่าของรายจ่ายที่ได้มีการจ่ายจริง แต่เมื่อรวมกับ (1) รายจ่ายเพื่อสนับสนุนการศึกษา ตามโครงการที่กระทรวงศึกษาธิการ (ศธ.) ให้ความเห็นชอบและ (2) รายจ่ายที่จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายการจัดสร้าง และการบำรุงรักษาสนามเด็กเล่น สวนสาธารณะหรือสนามกีฬาของเอกชนที่เปิดให้ประชาชนใช้เป็นการ ทั่วไป โดยไม่เก็บค่าบริการใด ๆ หรือสนามเด็กเล่น สวนสาธารณะ หรือสนามกีฬาของทางราชการแล้ว ต้องไม่เกินร้อยละ 10 ของกำไรสุทธีก่อนหักรายจ่ายเพื่อการกุศลสาธารณะหรือเพื่อการสาธารณประโยชน์

และรายจ่ายเพื่อการศึกษาหรือเพื่อการกีฬาตามมาตรการ 65 ตรี (3) แห่งประมวลรัษฎากร เป็นระยะเวลา 3 รอบระยะเวลาบัญชี

ลักษณะโครงการส่งเสริมการดำเนินธุรกิจอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้ (1) การถ่ายทอดความรู้ ได้แก่ การบริหาร การตลาด การบัญชี เป็นต้น (2) การวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี และนวัตกรรม (3) การเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต ลดต้นทุนการผลิต เพิ่มกำไร (4) การส่งเสริมการตลาด (5) จ่ายค่าธรรมเนียมค้ำประกันสินเชื่อแทนผู้ประกอบการที่ได้รับการค้ำประกันสินเชื่อจากบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม

บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทยจะต้องไม่ถือหุ้นทั้งทางตรงและทางอ้อม และไม่มีอำนาจควบคุมหรือกำกับดูแลการดำเนินงานและบริหารงานของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ได้จ่ายไปเพื่อสนับสนุนการดำเนินกิจการ

ค่าใช้จ่ายในโครงการส่งเสริมการดำเนินธุรกิจตามข้อ 1.2 จะต้องได้รับการรับรองจากสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย หรือสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย และกรณีการจ่ายค่าธรรมเนียมค้ำประกันต้องมีหลักฐานการชำระเงินที่ระบุชื่อบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลผู้จ่ายเงิน และชื่อผู้ประกอบการได้รับการค้ำประกันสินเชื่อจากบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม

สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2559 แต่ไม่เกินวันที่ 31 ธันวาคม 2561 ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกรมสรรพากรประกาศกำหนด

มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการลงทุนในชนบท

กำหนดให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทยสามารถนำรายจ่ายที่จ่ายไปในโครงการที่ท้องถิ่นมีความต้องการจะพัฒนาในเชิงเศรษฐกิจและสังคมสำหรับการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน พัฒนาและปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวในชนบท เป็นระยะเวลา 3 รอบระยะเวลาบัญชี มาหักเป็นรายจ่ายในการคำนวณกำไรสุทธิได้ 2 เท่าของรายจ่ายที่ได้มีการจ่ายจริง แต่เมื่อรวมกับรายจ่ายเพื่อสนับสนุนการศึกษาตามโครงการที่ ศร. ให้ความเห็นชอบ และรายจ่ายที่จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายการจัดสร้างและการบำรุงรักษา สนามเด็กเล่น สวนสาธารณะ หรือสนามกีฬาของเอกชนที่เปิดให้ประชาชนใช้เป็นการทั่วไป โดยไม่เก็บค่าบริการใด ๆ หรือสนามเด็กเล่น สวนสาธารณะ หรือสนามกีฬาของทางราชการแล้ว ต้องไม่

เกินร้อยละ 10 ของกำไรสุทธิก่อนหักรายจ่ายเพื่อการกุศลสาธารณะหรือเพื่อการสาธารณประโยชน์ และรายจ่ายเพื่อการศึกษารวมหรือเพื่อการกีฬาตามมาตรา 65 ตรี (3) แห่งประมวลรัษฎากร ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด

การลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ (1) ไฟฟ้า (2) ประปา (3) ถนน ทางพิเศษ หรือสัมปทาน (4) โทรคมนาคม หรือโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (5) พลังงานทางเลือก (6) ระบบบริหารจัดการน้ำ หรือการชลประทาน (7) ระบบป้องกันภัยธรรมชาติ ซึ่งรวมถึงระบบเตือนภัยและระบบจัดการเพื่อลดความรุนแรงของภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นด้วย (8) ระบบจัดการของเสีย (9) โครงการที่มี (1) – (8) ประกอบกัน ทั้งนี้ การลงทุนดังกล่าวจะต้องสอดคล้องกับระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548

พัฒนาและปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว ตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ได้แก่ (1) อุทยานแห่งชาติ (2) โบราณสถาน (3) แหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่อยู่ในการกำกับดูแลของส่วนราชการ หรือองค์การของรัฐ โครงการดังกล่าวต้องได้รับการรับรองโดยส่วนราชการหรือองค์การของรัฐต้องโอนกรรมสิทธิ์ในโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาและปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวให้กับ ส่วนราชการ หรือองค์การของรัฐ โดยไม่มีค่าตอบแทน สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2559 แต่ไม่เกินวันที่ 31 ธันวาคม 2561 ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกรมสรรพากรประกาศกำหนด

มาตรการทั้ง 2 มาตรการเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับผู้ประกอบการ SMEs ซึ่งเป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจให้แก่อุตสาหกรรมไทยก่อให้เกิดการจ้างงาน และการใช้จ่ายในระบบเศรษฐกิจ ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน พัฒนาและปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวในชนบท ส่งผลให้ชนบทได้รับการพัฒนาที่มีความเจริญเติบโตในด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืนและต่อเนื่อง โดยไม่ต้องรอนงบประมาณจากภาครัฐ และยังคงสอดคล้องกับความต้องการสาธาณูปโภค และสิ่งอำนวยความสะดวกของท้องถิ่นในชนบทอย่างแท้จริง ซึ่งการดำเนินการตามมาตรการภาษีทั้ง 2 มาตรการในครั้งนี้ คาดว่าจะทำให้รัฐสูญเสียรายได้มาตรการละประมาณ 5,000 ล้านบาทต่อปี

Update การแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย

บรรณาธิการ UTJ

ถ้าสุครัฐบาลได้อนุมัติหลักการการแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ...ตามที่กระทรวงอุตสาหกรรมเสนอ และให้ส่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาสาระสำคัญของร่างกฎหมายวัตถุอันตรายสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

ประเด็นที่ขอแก้ไข	รายละเอียดและเหตุผล
1. แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยาม	<ul style="list-style-type: none"> - เพิ่มบทนิยาม “นำผ่าน” “นำผ่านเข้ามา” และ “ส่งกลับออกไป” เพื่อกำหนดการควบคุมการนำผ่านวัตถุอันตราย ให้แตกต่างจากการนำเข้าวัตถุอันตราย และให้สอดคล้องกับความตกลงตามพิธีสาร 7 ตามกรอบความตกลงอาเซียนว่าด้วยการอำนวยความสะดวกในการขนส่งสินค้าผ่านแดนระหว่างประเทศอาเซียน - แก้ไขบทนิยาม “นำเข้า” และ “ส่งออก” เพื่อให้เกิดความชัดเจนขึ้นว่าไม่รวมถึงการนำผ่านวัตถุอันตราย
2. เพิ่มกลไกคณะกรรมการ	<ul style="list-style-type: none"> - แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับคณะกรรมการวัตถุอันตรายโดยยกระดับคณะกรรมการวัตถุอันตราย ขึ้นเป็นคณะกรรมการวัตถุอันตรายแห่งชาติ ทำหน้าที่ในการกำหนดทิศทาง นโยบายต่าง ๆ ในการบริหารจัดการสารเคมีและวัตถุอันตราย - กำหนดให้มีคณะกรรมการกำกับการควบคุมวัตถุอันตรายเพื่อทำหน้าที่ในการควบคุมกำกับดูแลการดำเนินการของหน่วยงานผู้รับผิดชอบภายใต้พระราชบัญญัติวัตถุอันตรายให้เป็นไปตามแนวนโยบายที่คณะกรรมการวัตถุอันตรายแห่งชาติกำหนด
3. แก้ไขเพิ่มเติมอายุใบสำคัญการขึ้นทะเบียนวัตถุอันตราย	<ul style="list-style-type: none"> - จากเดิมกำหนดไม่เกิน 6 ปี เป็น ไม่เกิน 10 ปี เนื่องจากการผลิต หรือการนำเข้า วัตถุอันตรายชนิดที่ 2 หรือชนิดที่ 3 ที่อยู่นอกชายฝั่งประภาศของรัฐมนตรีจะต้อง

	นำมาขอขึ้นทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน และเมื่อได้รับใบสำคัญการขึ้นทะเบียนแล้ว จึงจะผลิตหรือนำเข้าหรือออกใบอนุญาตให้ผลิตหรือนำเข้าได้
4. เพิ่มบทบัญญัติสำหรับวัตถุอันตรายที่ใช้ประโยชน์ในการศึกษาวิเคราะห์ วิจัย และการพัฒนาเพื่อการส่งเสริมสนับสนุนงานวิจัยและพัฒนาของประเทศ	- รัฐมนตรีผู้รับผิดชอบมีอำนาจออกประกาศยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ สำหรับวัตถุอันตรายที่ใช้ประโยชน์ในการศึกษาวิเคราะห์ วิจัย และการพัฒนาเพื่อการส่งเสริมสนับสนุนงานวิจัยและพัฒนาของประเทศ
5. แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติการควบคุมการโฆษณาวัตถุอันตราย	- กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมโฆษณาวัตถุอันตรายไว้ในพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 ซึ่งเดิมกำหนดให้นำหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มาใช้บังคับโดยอนุโลม
6. เพิ่มเติมบทลงโทษทางอาญา	- เพิ่มบทลงโทษการกระทำโดยประมาท กรณีผู้ผลิตนำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองวัตถุอันตรายชนิดที่ 1, 2 และ 3 ไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535